WESTERN ROMAN

LISO

cijena 200 d broj 702

VPA

Rolf Shark

DVIJE TISUĆE DOLARA ZA GLAVU

WESTERN ROMAN

LIBRO

1987.

Rolf Shark

DVIJE TISUĆE DOLARA ZA GLAVU

VPA

VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA

Glavni i odgovorni urednik Milivoj Pašiček
Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v. d. predsjednika Poslovodnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) — OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Stevo Maoduš)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavač i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika)
Tisak: NIŠPRO »Vjesnik«, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

LASO

Urednik: Milivoj Pašiček
Grafički urednik: Ivica Bartolić

LASO 702
Urednik: Milivoj Pašiček
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Rolf Shark: **DVIJE TISUĆE DOLARA ZA GLAVU**
Naslov originala: KOPFGELD 2000 DOLLAR
Copyright: Meyerpress
Recenzija: Biserka Pupavac
Prijevod: Stanko Juriša
Laso broj 702 izlazi 27. 3. 1987. u nakladi od 66.350 primjeraka

I

Čovjek koji je stajao na trijemu ispred ureda šerifa Plumvillea smeteno mi se osmjehivao. Na prljavom prozoru bila je obješena potjernica za Roryjem Watsonom. Za njegovu glavu bilo je raspisano 2000 dolara. Sasvim lijepa svota.

Rory Watson vrijedio je tolko ne samo zbog pljačke banke već zbog opravdane bojazni da će počiniti još više zla, ne budu li ga na vrijeme spriječili.

Zbog Roryja Watsona osjeća se nesigurnost već više mjeseci. Dva puta je napadnuta kočija iz Mesquita, opljačkan je i ubijen jedan rančer koji je dobro prodao stoku i vraćao se kući s punim novčanikom.

Čovjek na trijemu još uvijek se osmjehivao. Njegov je pogled lutao između potjernice i mene.

Bio je to snažan momak. »Stetson« je nabio nisko na čelo. Ispod oboda virile su vodenaste oči. Teško je bilo odrediti, koliko je star. – Dan, Tiger! – rekao je. – Ne poznaješ me više? Ja sam Billy Sloane i bio bi red da se sjetiš moje malenkosti.

– Pa da, naravno, Billy Sloane! Samo si mi ti još nedostajao, pomslio sam.

Billy siđe s trijema i priđe nekoliko koraka. Ustobočio se ispred mene. Zario je ruke u džepove i promatrao me pogledom u kojem su se miješale mržnja i nelagodnost.

– Vrijeme prolazi, Billy – rekoh suho. – U međuvremenu imao sam važnijih poslova nego da mislim na tebe. Naše poznanstvo ionako nije bilo neko osobito zadovoljstvo.

– Sigurno – reče Billy i prezrivo pljune u velikom luku. – Dovoljno je što me podsjećaš, kome zahvaljujem tri godine robije, zar ne?

– Upravo si izašao?

– Prvi dan u Plumvilleu – potvrdi Billy. – I odmah naletim na tebe. Čudan slučaj, ha?

– Dok ne počiniš ništa loše, možemo biti mirni – rekoh.

– Pomislio sam da si zbog mene u Plumvilleu.

Nasmijao sam se. Billy Stone me najprije zbunjeno pogledao, a zatim se i sam nasmijao.

– Precijenio sam se dakle – rekao je s olakšanjem. – Trebao sam odmah misliti da je tako. Ja sam za tebe presitna riba, Tiger. Tada smo se sudarili sasvim slučajno. Prema tome, ov-

dje si zbog njega? Pokazao je rukom na potjernicu i još jednom pljunuo.

Kimnuo sam glavom.

– Točno – rekoh. – Poslali su me ovamo zbog Watsona. Šerifu zadaje previše glavobolja. Momak kao da je neuhvatljiv. Poznaješ ga, Billy?

Billy Sloane pljune i odmahne glavom. Ali, znao sam da debelo laže. Vidjelo se to na njegovu musavu nosu.

– Dakle, znaš ga – rekoh. – Nego, kako bi bilo, Billy, da popijemo jedno piće? Htio bih da ispereš strah što te spopao kad si me ugledao. Slažeš se?

Billy Sloane kimne glavom.

U biti on i nije bio loš momak. Prije bi se moglo govoriti o labilnom karakteru. Libio se rada i to ga je odvelo na loš put. Za nekoliko provala, krađu stoke i lopovštine dobio je tri godine zatvora. Uhvatio sam ga na djelu sasvim slučajno, dok sam vrebao jednu drugu ptičicu. Kad sam ga već uhvatio, predao sam ga šerifu.

Zajedno smo pošli prema salunu. Bili smo zajedno čudan par, no nitko nas nije ni pogledao.

– Upravo sam bio kod šerifa Stafforda – govorio je Billy. – Rekli su mi da mu se moram javiti.

– Zbog toga da ti na pamet ne padnu lude ideje – rekoh.

– Tiger, sve to zahvaljujem tebi – gundao je dalje Billy.

Bilo je očito da mu sjećanje na trogodišnje robijanje nije bilo ugodno.

– Isperi to, Billy – savjetovao sam mu i gurnuo ga u salun. – Vidjet ćeš, bit će ti lakše.

Htio sam od njega saznati nešto o Roryju Watsonu, makar ga morao opiti. Silom se kod Billyja ne može ništa postići, to sam znao.

Salun je vonjao po oštrim pićima i duhanu. Nekoliko momaka se muvalo oko bara i kockarskog stola.

Billy nije imao ni prebijenog centa. Sada mi je bio jasan pogled kojim je promatrao potjernicu za Roryjem Watsonom, kao i to, zašto nije pobjegao ugledavši me na drugoj strani ulice.

Billyju je trebao novac. Očito je razmišljao tome, kako bi bez prevelikog rizika došao do 2000 dolara. Zato je potisnuo mržnju, prema meni, jer je htio razgovarati o Watsonu. Dakle imali smo zajednički cilj.

Pipničar Snuff začuđeno nas je gledao otvorenih usta. Naručio sam viski i objasnio mu da je Billy moj gost.

Billy je naglo izlio viski zažmirivši do užitka.

– Još jednu čašu za Billyja!

Snuff je točio bez riječi. Vidjelo se da ne shvaća moju gostoljubivost i ne odobrava je.

– Ako je grlo omekšano, Billy – rekao sam – mogli bi porazgovoriti o Roryju.

– Što mi to donosi, osim viskija?

– Ovisi o tebi, Billy. Možeš zaraditi, na primjer, 2000 dolara.

– To bi mi dobro došlo – reče Billy i ponovo ovlaži grlo.

Sve vrijeme je gledao u čašu, jer nije mogao izdržati moj pogled.

– Mislio sam da te zanima novac – rekoh. – Pri tom svat-

ko ima svoj način. Po mome je sve u redu osim lopovluka. Ali upamti, prijatelju: pokušaš li nas prevariti ništa od novaca. To ti je jasno, zar ne?

Billy je podigao glavu i pogledao me ravno u oči.

– Tko jamči da ja neću biti nasamaren? – pitao je promuklo.

– Rendžerova riječ trebala bi biti dovoljna, Billy – rekoh hladno. – Drugo ti jamstvo ne mogu dati. Nagrada je javno oglašena. Ako je zaslužiš, moraš dobiti novac.

– U redu – promrmlja Billy. – Zadovoljavam se time i reći ću ti što znam o Roryju Watsonu. Ali, morat ćeš se strpjeti, rendžer. Ne bih razgovarao ovdje. Neću riskirati, mogao bih zaraditi metak.

Iako smo razgovarali tiho da smo jedva jedan drugoga razumjeli, Billy nije htio ostati ovdje, u salunu.

– Dobro – rekoh. – Kada i gdje?

– Gdje si odsjeo?

– U Medfordovu hotelu – odgovorio sam.

– Doći ću k tebi u sobu – reče Billy. – Tamo ćemo biti sami.

– U redu – rekao sam i bacio Snuffu novac za viski.

Izašli smo zajedno.

Billy nije htio gubiti vrijeme i u tom pogledu naši su se interesi podudarali.

Interesiralo me što će mi pričati o Roryju Watsonu.

Alan Medford bio je najimućniji čovjek u čitavoj okolici. Osim hotela njemu je pripadao također ranč nedaleko grada, zatim rudnik zlata Dark Hills i okružna banka u Plumvilleu. Sve u svemu, Rory je najviše oštetio Medforda. A pošto je Rory bio vrlo aktivan, u otužno teksaško gnijezdo zvano Plumville poslali su mene.

Razumljivo, Alan Medford dao mi je smještaj u svom hotelu. A razumljivo je također i to da sam ga posjetio na njegovu ranču odmah prvoga dana.

Alan Medford bio je zdepast pedesetogodišnjak koji je znao što hoće. Nosio je dobro odijelo i »colt« koji očito nije bio samo ukras. Bio je dovoljan jedan pogled pa da se vidi da je ranč energično i dobro vođen.

Medforda sam zatekao na verandi. Njihao se u stolici pušeći debelu cigaru. Upravo je razgovarao sa svojim upraviteljem, predradnikom i inženjerom. Unatoč tome, nisamo morao čekati da me primi.

– Ah, rendžer! – rekao je, ne pokazujući da je iznenađen time što sam došao dan prije nego je bilo dogovoreno. – Vaš mi je pukovnik rekao da šalje najboljega čovjeka. Znači, to ste vi?

– Ja sam Tiger Tex – odgovorio sam. – To mi je nadimak. Zapravo se zovem Ric Verby.

– Imate lijepoga konja!

Medford je zadovoljnim pogledom promatrao »Blackyja«, kojega sam upravo vezao za drvenu ogradu i prijateljski ga tapšao po vratu.

– Ovo je »Blacky« – rekoh. – Nerazdruživi smo.

– Volim kad čovjek postupa prijateljski sa svojim konjem – reče Medford i pokaže na stolicu. – Sjednite, Tiger. Za pet mi-

nuta bit ću gotov. Tada ćemo razgovarati o Roryju Watsonu.

Razmišljao sam o tome u hotelskoj sobi trenutak prije razgovora sa Billyjem Sloanom.

Cijela soba je vonjala po viskiju. Gurnuo sam mu stolicu i rekao:

– Počni, Billy!

Billy sjedne i namršti čelo.

– Nisam htio razgovarati u salunu jer nikad ne znaš, tko prisluškuje a Watson ima mnogo prijatelja u Plumvilleu.

Ponovo sam se prisjetio onoga što mi je rekao Medford:

– Rory Watson pojavio se u okolici Plumvillea prije tri mjeseca, ali čini se da ovaj kraj dobro poznaje, što dokazuju dva napada na poštansku kočiju Mesquite – linije. Zaustavljao ju je na najpogodnijim mjestima. Ako se uzme u obzir da radi sam, prokleto je odvažan. Uvijek nosi masku, pa je siguran da ga neće prepoznati. I bilo bi tako, ali ga je odala brazgotina na lijevoj ruci.

U izjavama Alana Medforda i Billyja Sloanea bilo je stanovitog neslaganja.

– Znači – rekoh Billyju – da Rory Watson uvijek pljačka sam.

Billy se osmjehne i kimne.

– Da, tako se govori – rekao je podrugljivo. – Ali zar vi vjerujete u to? Rory ima prijatelje koji mu pružaju sklonište i pretvaraju plijen u dolare. To je sasvim jasno.

Meni to nije bilo tako jasno kao Billyju.

– Čovjeku Roryjeva kova to nije potrebno – rekoh otegnuto. – On je tipičan samotnjak.

– Onda ne razgovaramo o istom čovjeku – dobaci Billy. – I žao mi je što gubimo vrijeme.

Odlučio sam da ga više ne prekidam. Billy čeznutljivo pogleda bocu viskija na polici. Nisam na to reagirao, pa je nastavio:

– Upoznao sam ga nešto prije našeg susreta, Tiger. U ovim krajevima bio je prije tri godine. Brazgotinu na ruci zaradio je od jednog kauboja s Medfordova ranča.

To je odgovaralo priči koju je ispričao Medford. Jedne noći upao je u kuću maskiran čovjek, i naletio na budnog kauboja. Momak ga je zatekao kad je pokušavao otvoriti Medfordov sef. Došlo je do pucnjave i maskirani je dobio po ruci. Iako je mnogo krvario uspio je pobjeći. Sutradan je na ranču nedostajao jedan kauboj, Rory Watson. Očito se zaposlio samo zato da ispita teren. Opis nestaloga kauboja podudarao se s pojavom maskiranoga provalnika. Budući da je Rory Watson već bio kažnjavan, bilo je sigurno da se radi o njemu.

– Tada je Watson propao u zemlju – rekoh. – Šerif Stattford mi je pričao da je pretražen čitav kraj, bez uspjeha.

Billy Sloane se pakosno nasmijao.

– Naravno – rekao je. – Imao je prijatelje i pripremljeno sklonište.

Billy Sloane je tako požudno gledao prema boci s viskijem da sam mu natočio punu čašu.

– Evo, pij – rekoh.

Billy je to s užitkom učinio.

– Kod kojih se to ljudi Rory Watson sklanjao? – pitao sam.

– Kod nekoga Snydera – odgovori Billy zamišljeno. – Snyder je bio trgovac i imao dobre veze s Istokom. Kupovao je zlato i nakit, ako ga je mogao dobiti jeftino. Neprestano je putovao. Stanovao je u kući Busbyja Snollyja.

– Busby Snolly? – pitao sam. – Za njega nisam čuo. Tko je on?

– Prije par mjeseci je bio direktor Okružne banke – iznenadio me Billy.

– A poslije?

– Rory ga je ustrijelio za vrijeme provale.

– Čudno – promrmljao sam. – A Snyder je sakrio Roryja Watsona kod Snollyja?

– Ne. Snyder mu je osigurao sklonište izvan grada. Watsonu je gorjelo pod nogama, i u Plumvilleu je za njega bilo odviše opasno.

– Ali nitko živ ne bi očekivao da je upravo u Plumvilleu – rekoh. – Na Watsonovu mjestu sakrio bih se upravo ovdje, u gradu.

– Ti bi to učinio, Tiger – zabrundao je Billy Sloane. – Ali Rory Watson tesan je od drukčijega drveta. Tada sam trebao raditi za Snydera i tako sam slučajno došao do Watsona.

– Jednom riječju, Snyder je jatak?

– Otprilike tako – potvrdi Billy. – Rory Watson je tada bio gadno ranjen. No Snyderu je bio potreban za velike planove i zato se pobrinuo da Rory na neko vrijeme potpuno nestane.

– Na više od dvije i pol godine – rekoh.

– Može biti. Što su ta dvojica poslije radila, ne znam. Jer... kad sam jedne noći morao za Snydera obaviti jedan posli... hm...

Billy nije dovršio rečenicu. Po njegovu osmijehu znao sam što je mislio. Bio je uhvaćen.

– U svakom slučaju – nastavio je Billy – u napadima što ih je izvodio u novije vrijeme, Watsona je bilo moguće prepoznati po brazgotini na ručnom zglobu, po maski i načinu odijevanja. Nije isključeno da je u međuvremenu negdje gostovao. No sad se opet pojavio u Plumvilleu.

– Što misliš, Billy, gdje se krije?

– Gdje bi drugdje nego tamo gdje ga je uputio Snyder – odgovori Billy i štucne.

– Gdje je to? – pitao sam nestrpljivo.

Billy se cerekao, pokazujući prstima kako bi brojio novac.

– Odvest ću te tamo, Tiger – rekao je. – Još noćas. Ali za to se plaća nešto unaprijed!

– Billy – rekoh smrknuto – Billy, ja...

Billy se i nadalje cerekao, odmahujući rukom.

– Polako, Tiger – rekao je. – Sam ne možeš učiniti ništa. Ti znaš koliko sam tvrdoglav. Vrlo dobro znaš da sam ti potreban. Budem li htio, odvest ću te tamo. Ne budem li htio, neće me odvući niti deset konja. Dakle?

– Moram najprije razgovarati sa šerifom Staffordom – rekoh razdraženo.

Billy je, naravno, bio u pravu.

– U redu – rekao je i ustao, gutnuvši prije toga uz zadovolj-

no mljackanje. – Nemaš loš viski, Tiger. Idi k šerifu i razmislite. Do večeras. Sastat ćemo se, recimo, u osam kod Bonnerove staje.

– Tamo si smjestio konja?

– Moje kljuse nije tako otmjeno kao tvoj »Blacky« – promrmlja Billy i pođe prema vratima. – Njemu preostaje najamna staja. Još jedno, Tiger: večeras bih htio imati tisuću dolara, jasno?

– Lud si, Billy! – rekoh. – Stafford bi mogao sakupiti najviše petsto. Njegova ladica nije puna dolara, nagradu je raspisao guverner.

– Neka posudi. Rekao sam, tisuću dolara. Ni cent manje! Toliko ćeš večeras donijeti, rendžer. To je polovica svote koja mi pripada. Objesite me ako Rory Watson sljedeće noći neće biti u tvojim rukama.

– Lijepo – rekoh. – Dakle, u osam kod staje. Doći ću svakako, s novcem ili bez njega.

– Bez novca ne moraš dolaziti. Čekat ću četvrt sata, za svaki slučaj. U redu?

– U redu – rekoh.

Billy Sloane je otišao.

X

Odjurio sam kod šerifa.

Stafford je bio čvrsto građeno gunđalo, ali nitko mu nije mogao predbaciti da je ikad izgovorio ijednu suvišnu riječ.

Kad sam ušao, pogledao me, skinuo noge s klimavoga stola i ustao. Odoka mjereno: 1,85.

– Zdravo, Tiger! – rekao je.

– Kuda tumarate? Njuškate naokolo, je li? Jeste li uspjeli?

– Sjeo sam na rub stola.

– Razgovarao sam s Billyjem Sloaneom – rekoh.

– Sloane? Prije otprilike jednog sata bio je kod mene. Što je s njim?

– Vjeruje da zna, gdje se krije Rory Watson. Htio bi zaraditi 2000 dolara.

– Gle ti njega! – promrmlja Stafford i iznenađeno me pogleda. – I gdje se momak krije, ha?

– Watson? Billy bi me večeras odveo k njemu.

– Gle, gle, tko bi to rekao? Kao da momak želi biti od neke koristi, ha?

– Ali Billy postavlja jedan uvjet.

– Kakav?

– Hoće tisuću dolara unaprijed, bez toga ne ide.

– Stafford namršti čelo.

– I gdje da uzmem toliko? – Upita razočarano.

– Problem bi se možda mogao riješiti. Vjerujem da znam, gdje bismo mogli dobiti novac bez teškoća.

– Kod Medforda?

– Točno.

– To bi se možda moglo ostvariti. Medford bi nam mogao posuditi novac. Poslije ga odbijemo od nagrade i vratimo. Ali što će biti, ako...?

– Ako Billy laže, ne dobiva tisuću dolara. To je sasvim jasno. Medford može odmah dobiti svoje.

– Moj vam je blagoslov siguran, Tiger. Vi znate što radite. Ali ipak bih nešto pitao.

– Što?

– A što ako je to namješteno? Billy će dobiti tisuću dolara za jedan metak. Za njega je to veliki novac, ubijalo se za mno-

go manje svote. Osim toga, ne bi li to Billy učinio sa zadovoljstvom?

– Naravno, mislio sam i na to – rekoh. – Ali mi se čini da to nije moguće.

– Na vašem mjestu, Yerby, ne bih bio tako siguran.

– Billy nije ubojica, Stafford. On je lopov, ali ubio nije nikoga. Osim toga, mislim da su ga tri godine buhare prilično smekšale.

Pa, poručniče, ako je tako... Odjašite k Medfordu. Sada bi trebalo da bude u banci.

– Upravo na pravom mjestu.

Stafford se osmjehnuo.

– Taj čovjek ima novaca kao pljeve – rekao je. – I to ne samo u toj banci. Kad biste ga prodrmali, iz rukava bi ispadali dolari.

– Prema tome vječni Roryjev cilj!

– U to sam jako siguran – reče šerif, podigne obrve i ponovo ispruži noge na stol.

Time je razgovor završen.

Udario sam ga po ramenu i izašao.

Okružna banka bila je na drugom kraju ulice Raston. Otišao sam pješke. Bit će da su me zbog toga ljudi okupljeni ispred »General Storea« radoznalo promatrali.

Raston-Street bijaše vrlo živa. Prolazili su trgovci sa svojim kolima, tragači za zlatom, kauboji s okolnih rančeva i stanovnici grada – sve je to stvaralo šaroliku pokretnu sliku.

Konačno sam stigao do banke. Ispred privezišta niskoga i dugog zdanja bilo je mnogo konja i mazgi. Prešao sam nekoliko stepenica do ulaznih vrata i našao se ispred šaltera. Tu je Rory Watson izveo svoj zadnji napad, koji mu je donio nekoliko vrećica zlata i oko 30.000 dolara u gotovu. To mu je ujedno natovarilo na vrat Tigera.

Tadašnji direktor banke Busby Snolly izgubio je život braneći trezor. Dotad nisam znao da je postojala neka veza između trgovca Snydera i Roryja Watsona. U to me uvela tek Billyjeva priča. Prije nisam nalazio ništa osobito u tome što je za vrijeme napada na banku ubijen Snolly.

Sada je to izgledalo drugačije i to vrlo zagonetno. Odlučio sam o tome porazgovarati s Medfordom ili, Snollyjevim nasljednikom.

Ne obazirući se na gužvu pokucao sam na vrata na kojima je pisalo »Private«.

Čuo se Medfordov glas:

– Nemam vremena!

To me ni najmanje nije smetalo da pritisnem kvaku i uđem.

Medford se ljutito okrenuo. Upravo je bio zadubljen u razgovor sa Snollyjevim nasljednikom. Čitava prostorija je bila ispunjena dimom cigare.

– Žao mi je što smetam – rekoh – ali moram hitno razgovarati vama Medford.

Prepoznavši me, Medford se opustio.

– Ah, vi ste, Tiger! Došli ste u pravom trenutku, upravo smo razgovarali o vama.

– Odlično – rekoh. – Imam nekoliko pitanja za vas i nasljednika direktora Snollyja.

– Ovo je mister Patt – reče Medford i upre ruku prema direktoru koji se lagano naklonio.

– Patt, ovo je poručnik Yerby, kojega nam je poslao pukovnik Dickson. Kako ide, Tiger? Jeste li već našli kakav trag?

– Potrebno mi je tisuću dolara – rekoh bez oklijevanja.

Patt i Medford su me pogledali kao da nisu dobro čuli. Medford se zatim osmjehnuo i upitao:

– Privatna posudba?

– Niti govora – rekoh. – Pronašao sam trag koji je, čini se, vruć. Momak računa s raspisanom nagradom.

– Polovicu svote dao sam ja – objasni Medford.

– Tim bolje – rekoh. – Čovjek hoće predujam. Razumljivo, novac dobiva samo ako ga zasluži.

Medford skupi obrve. Bio je iznenađen i zainteresiran.

– Dobro – rekao je. – Patt, napišite nalog. Tiger, vi mi jamčite da će sve biti u redu.

– Sigurno – rekoh. – To bi bila jedna točka.

– A druga? – pitao je Medford, dok je Patt ispisivao nalog.

– Druga se odnosi na prijašnjega direktora, kao što sam već napomenuo – odgovorio sam i spremio nalog za isplatu.

– Na Busbyja Snollyja?

– Tako je. Smatrali ste ga pouzdanim čovjekom?

– Zar bih ga inače držao na tom položaju – odgovori Medford ozbiljnim tonom.

– Mislim da pouzdanost mistera Snollyja potvrđuje njegova smrt – umiješao se u razgovor Patt.

Činilo se, kao da sam ga svojim pitanjem osobno uvrijedio.

– Nisam htio kvariti uspomenu na mistera Snollyja – rekoh razdražljivo. – Građani Plumvillea su izgleda vrlo osjetljivi?

– Što vas je navelo na to neobično pitanje, Yerby? – pitao je Medford radoznalo. Zgnječio je ostatak cigare, prekrižio ruke na prsima i promatrao me ispod gustih obrva.

– De li vam je ikad palo na um, da je možda postojala veza između Snollyja i Watsona? – uzvratio sam pitanjem.

Medford i Patt zanijekali su glavama. Patt je izdužio lice i odgovorio umjesto Medforda:

– Vidi se da ste stranac u Plumvilleu, mister...

– Zato i postavljam pitanja – obrecnuo sam se na dugonju. Dakle, vas dvojica mislite da je takva veza potpuno isključena?

– Ako mi je dopušteno – poče Patt ja sam ovdje u banci radio deset godina kao zamjenik mistera Snollyja. Poslije njegove smrti promaknut sam na sadašnji položaj. Prema tome, mogao sam opaziti da...

– I ja to smatram potpuno isključenim – reče Medford. – Tko vas je naveo na tu misao?

– Jedan informator.

– No, da, razumijem, nećete ga odati – reče Medford – ali sumnja je potpuno besmislena.

– Pričekajmo – rekoh kratko. – Mene i te kako zanima što sve znate o Busbyju Snollyju: odakle je došao, na primjer?

– U mojo je banci bio od osnivanja – odgovori Medford nevoljko. – Jedan od mojih najboljih savjetnika.

– U Plumville je došao s vama?

– Ne. Našao sam ga putem oglasa. Tražio sam za taj posao,

čovjeka s određenim sposobnostima i iskustvom. Oglas sam objavio u novinama u gradovima Istoka. Dobio sam mnogo ponuda a među njima je bila i Busbyjeva. Pozvao sam ga jer mi se njegova ponuda sviđala.

– Gdje je prije radio? Da li je imao osobitih razloga da dođe u Teksas?

– Radio je u čikaškoj banci. Imao je dobre preporuke.

– Hvala, zasad mi je to dovoljno – rekao sam i pošao da podignem tisuću dolara.

Na povratku u šerifov ured razmišljao sam o svemu što sam o Busbyju čuo od Medforda. Nije bilo dvojbe, vjerovao mu je. Ali to još nije značilo da je Busby bio »čist«.

U šerifovu uredu sam se ponovo sjetio njegove opomene i zato sam izvadio novčanice po petsto dolara i razderao ih na dva dijela. Jedan sam stavio u džep, druga dva komada dao sam Staffordu.

– Billy Sloane ih može dobiti samo u mom prisustvu rekoh.

– Sasvim razumno – pohvalio me šerif. – Ima li još kakvih novosti?

– Ima. Potrebno mi je nekoliko podataka o Busbyju Snollyju iz Chicaga. Prije dolaska u Plumville radio je tamo u »Treasure Bank«. Htio bih znati, zašto je otišao.

– Možda zato što mu je Medford ponudio bolju plaću – reče Stafford.

– Bio bi to jedini valjan razlog, ako nije bilo drugih.

– Razumijem – reče Stafford. – Zatražit ću izvještaj. Ali morat ćemo čekati.

– Nije važno. Zatražite izvještaj još danas.

– Odmah, poručniče.

Pomoćni šerif Spencer Barnes vratio se s obilaska. Sve je u redu rekao je i povukao se u kut. Šerif i ja nastavili smo razgovor.

– Potrebni su mi također podaci o stanovitom Snyderu – rekoh. – On je trgovac i navodno se povremeno pojavljuje ovdje.

Barnes podigne glavu.

– Spomenuli ste Snydera? – pitao je.

– Tako je – odgovorio sam.

– Onda se ne morate truditi – promrmljao je Barnes. Snyder je mrtav. Slučajno sam bio prisutan kad se to dogodilo. Prošle su točno tri godine. Snyder je upravo htio prodati ukradene konje u okolici Santa Féa. Naletio je na vlasnika i bio obješen, iako se zaklinjao da konje nije ukrao on.

To se dakle dogodilo prije tri godine, otprilike tada kad je Billy Sloane zatvoren.

II

Kad sam išao prema Bonnerovoj staji, bilo je već mračno. Billy će sigurno biti točan, mislio sam. Hito sam stići nešto prije osam.

Staja se nalazila u istoj ulici gotovo nasuprot salunu. Plumville nije imao uličnu rasvjetu pa natkriveni trijemovi bili su sasvim tamni. Tu i tamo čuo se topot konja. Iz saluna je dopirao žagor i smijeh. Odjednom, su odjeknuli pucnjevi. Kod staje je netko kriknuo. Potrčao sam ali sam se spotaknuo o čovjeka

koji je hroptao na tlu. – Tiger! – rekao je kad sam ga dodirnuo.

– Billy! – uzviknuo sam iznenađeno.

– Pucao je u mene.

– Tko?

– Waston... Rory Watson... Pojavio se preda mnom s maskom na licu. Upravo sam iz saluna išao u staju. Prokletstvo, rendžer, sa mnom je gotovo...

– A ja sam ti donio tisuću dolara, Billy – rekoh da ga ohrabrim. – Hej, momci, pomozite! – dozivao sam. – Odnijet ćemo ga u salun, idite odmah po liječnika i obavijestite šerifa. Mora tražiti Watsona.

Iz saluna je došlo nekoliko muškaraca koji su čuli pucnjeve. Pomogli su mi odnijeti Billyja Sloanea u zadimljen salun. Napadno namazana pjevačica uz cilikavu pratnju pjevala je neku pjesmu. Pipničar Snuff upravo je dolazio iz skladišta s bocama viskija u rukama. Kad je ugledao Billyja, odmah ih je odložio.

Ranjenika smo položili na stol. Bio je blijed kao vapno. Krkljao je, a iz usta mu je curila krv.

– Billy, gdje je Watsonovo sklonište? – rekoh nagnuvši se nad njega. – Moram ići tamo. Moram ga naći i onemogućiti.

Billy zaniječe glavom. – Najbolje je šutjeti – mucao je polupijano. – Dovoljno mi je ovo što sam dobio.

Sunff je odlučno razmaknuo ljude što su stajali oko stola i ispružio ruku s bocom.

– Gutni, Billy – rekao je. – To će te okrijepiti.

Pojavio se doktor Shingler. Donio je veliku torbu s instrumentima. Odgurnuo nas je u stranu i odmjerio ranu.

– Moram ga odmah operirati – rekao je. – Iako nisam siguran da to ima smisla, ali mora se pokušati. Snuff, daj mi viski i mnogo vruće vode. Najbolje bi bilo da na neko vrijeme zatvoriš svoju rupu. Ljudi bi mi sada samo smetali:

– Ja ostajem, doktore – rekoh odlučno.

Doktor pogleda moju zvijezdu i reče:

– Naravno. Vi možete ostati.

U salonu je vladao muk. Ljudi su se povukli. Snuff je vikao da donesu vruće vode ali je na kraju sam pojurio po nju. Doktor Shingler je zasukao rukave košulje i slagao instrumente na kockarski stol.

Billy Sloane je u međuvremenu izgubio svijest. Umro je za vrijeme operacije.

– Hja – promrsio je doktor Shingler kad je ustanovio smrt – tu se ništa nije moglo učiniti.

Shingler je oprao instrumente i ruke, obukao se, uzeo torbu i otišao.

Snuff je čitavo vrijeme bio prisutan. Promatrao je Billyja Sloanea.

– Nije čak ni gutnuo – progundao je i potegnuo jak gutljaj.

Vratio sam se u hotel bijesan kao ris. Čitav je pothvat propao.

Bilo je jasno da se radi o planiranom napadu. Rory Watson bio je dakle u Plumvilleu i saznao za dogovoreni sastanak s Billyjem kod staje. Ubio ga je prije nego je uspio išta reći.

Kako do sada otkrijem sklonište koje mi je Billy večeras

htio odati? Bio sam siguran da me Rory Watson odavno ima na svojoj listi. Od sada moram biti mnogo oprezniji.

Zatvorio sam sobu pažljivije nego inače i tek kad sam bio siguran da sam sâm, bacio sam se na krevet.

– Prokletstvo – bjesnio sam – kako da sada nađem Watsonovo skrovište?

Morao sam dobro razmisliti kako da sada riješim ovaj slučaj. Očito je da mi je Billy Sloane o Busbyju Snollyju govorio istinu. Činilo mi se da to potvrđuju upravo okolnosti Snollyjeva kraja.

Snyder je mrtav, a to znači da Rory Watson ima drugoga jataka. Napad na poštansku kočiju donio mu je uglavnom nakit i gotovinu što ju je oduzeo putnicima. Rory Watson ne bi mogao sam unovčiti takav plijen. Mogućnost je dakako postojala, jer na Zapadu nitko nije zapitkivao odakle je neka stvar, ali rizik je ipak postajao, a o potrebnom vremenu da se i ne govori.

Nakit otet u dva napada nije viđen. Ako ne leži u nekom skrovištu, najvjerojatnije je na Istoku.

Stafford je imao u uredu popis i opis predmeta. Možda bi bilo dobro da tome posvete više pažnje. Možda se tu nalazi put do cilja. Odlučio sam da se odmah ujutro pozabavim tim papirima.

Tisuću dolara Medford je mogao ponovo spremiti. Prepolovljene novčanice namijenjene Billyju Sloaneu uzalud su šuškale u mom džepu. Psovao sam Roryja Watsona, ali morao sam priznati da je brz.

Netko je pokucao. Kad sam oprezno otvorio, preda mnom je bio Spencer Barnes.

– Stolar je upravo odvezao Billyjev leš – obavijestio me i spustio se na stolicu. – Stafford psuje. Bio je to čist slučaj, poručniče, zar ne?

– Hm, Rory Watson bio je u Plumvilleu. I ubio je Billyja.

– Pretražili smo cijeli grad, ali uzalud.

– Ništa drugo nisam ni očekivao – promrsio sam. – Watson je odmah podbrusio pete. Skrovište mora biti negdje u blizini. Nisam sudjelovao u potrazi jer sam je smatrao besmislenom. Moramo otkriti Watsonovo gnijezdo, ali sada bez Billyjeve pomoći.

– To će biti teže – smrknuto će Barnes.

– Ali moramo uspjeti – rekoh. – Prema svakom cilju uvijek vodi više putova. Jedan od njih je da tragamo za otetim nakitom.

– To radimo odavno, Tiger, ali bez ikakva uspjeha.

Barnes me bespomoćno pogledao. Činilo se da je klonuo. Ja sam međutim tražio mogućnost da se maknemo s mrtve točke, na koju smo dospjeli smrću Billyja Sloanea.

– Je li tko večeras vidio Roryja Watsona? – pitao sam.

– I sami znate da je na ulici bilo tamno kao u rogu – gunđao je Barnes. – Nitko ga nije vidio. Nitko ga nije sreo. Ljudi su čuli jedino pucnjeve.

– Nijedan jahač nije u trku napustio grad?

– Nije. Spencer Barnes bijesno baci šešir na pod.

– Možda se varam, ali on je još u gradu – rekoh Barnesu.

– U tom slučaju...

Barnes nije dovršio rečenicu. Prasnulo je prozorsko staklo. Munjevito smo se bacili u zaklon. Ali u sobu je pao samo kamen.

Kamen je bio umotan u papir. Kad sam ga odmotao i izravnao, mogao sam pročitati kratku rečenicu, napisanu nespretnom rukom, velikim slovima:

NESTANITE, INAČE ĆETE SE PROVESTI KAO BILLY SLOANE RORY WATSON

Pružio sam papir Barnesu. Pogledao ga je i zaklimao glavom.

– I još se potpisao! – procijedio je.

Ugasio sam svjetlo.

– Tišina – rekoh – možda je još dolje. Od razbijanja prozora nije prošla niti minuta. Stajao sam i gledao stražnju stranu kuće.

– Eno ga, tamo trči! – rekoh Barnesu.

Tamna sjena nestala je iza grmlja. Kretala se prema izlazu iz grada.

– Za njim! – poviče Barnes i otvori prozor.

Bili smo u prvom katu i riskirali smo spuštanje uz cijev za odvod kišnice. Prizemljenje je bilo prilično tvrdo, no brzo smo se našli na nogama i pojurili za Roryjem Watsonom.

Trčali smo što smo brže mogli. Odjednom se pred nama pojavila glomazna prilika koja se kretala u istom pravcu.

– Stani! – viknuo sam.

Muškarac se okrenuo. Sljedećega trenutka njegova me pesnica pogodila pod bradu i odletio sam Barnesu u naručaj.

– Šerife, što radite? – reče Barnes.

Tek sam tada prepoznao Staffòrda. Upravo je ponovo zamahnuo.

– U redu nema nikoga – obrecnuo se Stafford na Barnesa. – Nosite se tamo.

– Zašto vi niste u uredu, Stafford? – pitao sam.

– Ove noći? – reče Stafford. – Sada, kad su svi na nogama? Rory Watson je u gradu i čitav ga Plumville traži. A vi, Tiger, sjedite u hotelu!

– Kako ste to saznali? – pitao sam.

– Poslao sam Barnesa da vas izvuče napolje, do vraga. Znao sam gdje ste jer vas je netko vidio pred hotelom. Tiger, moram vam reći da ste me razočarali.

– Sama pucaljka katkad ne donosi ništa, šerife – rekao sam i protrljao bradu. – Ponekad se mora koristiti mozak.

– Samo nemojte reći da ste otišli u sobu kako biste tamo namamili Watsona – rugao se Stafford.

– To ne, ali bilo mi je jasno da me namjerava potražiti. Poslao mi je zgodnu malu opomenu.

– Sad nam je zgodno umakao – reče Stafford. – Vidio sam ga kad je trčao. Namjerno sam se sakrio iza hotela i promatrao vaš prozor.

Barnes je otišao. Stafford i ja smo se dali u potragu za Roryjem Watsonom. Naravno, bio je to besplodan trud.

– Na ovaj ga način nećemo nikad naći – zaključi Stafford bijesno.

– To neprestano tvrdim – rekoh suho. – Moramo smisliti nešto drugo.

– Da mu postavimo klopku?

– Točno.

– Ali kako?

– Sasvim jednostavno. Medford nam mora pomoći. Organizirat ćemo prijevoz zlata iz njegova rudnika.

U šerifovim očima pojavio se sjaj.

– Zamisao nije loša – rekao je i pljunuo. – Kako to zamišljate?

– Moram o tome još porazgovarati s Medfordom – rekao sam. – Sve mora djelovati sasvim uvjerljivo, bez greške.

– Razumljivo – promrsi šerif. – Ako Watson išta nanjuši, čitav je trud uzaludan.

– Zato je najbolje da Medford organizira prijevoz sam. Naravno, neće prevoziti zlato. Koristit će se put na kojemu nije teško napasti.

– Ne zaboravite jedno – govorio je Stafford namrštena čela. – Rory Watson radi sam. Bude li transport imao jaku pratnju, najvjerojatnije neće riskirati.

– Točno – složio sam se. – I na to moramo misliti.

– Situacija mora biti zaista pogodna – dodao je Stafford.

Vraćali smo se u Raston Street. Nigdje nismo nikoga sreli.

– Kako bi bilo da organiziramo dva transporta? – predložio sam.

– Dva? Kako to zamišljate? Neće se Rory Watson valjda dijeliti? Besmisao!

Nasmijao sam se.

– Niste me razumjeli, šerife – rekao sam. – Mislio sam da prijevoz udesimo tako, kao da želimo prevariti Roryja Watsona.

Čuli su se udarci čekića.

– To je Truss, stolar – promrsi šerif u bradu. – Izrađuje lijes za Billyja Sloanea. Mukli zvukovi djelovali su poput opomene. Šutke smo išli tamnom ulicom. Rastali smo se kod hotela. Dogovorili smo se za sastanak ujutro kod Medfordova rudnika.

Bio sam tamo već u sedam sati. U to je vrijeme ranoranilac Medford dolazio da se uvjeri, da li je sve u redu. Ovaj puta me je pretekao. Zatekao sam ga kako s inženjerom Mortonom ispituje ogledni materijal. Bio je zadovoljan i dobro raspoložen.

– Hej, Yerby! – rekao je. – Došli ste da mi vratite onih tisuću dolara? Čuo sam što se jučer dogodilo.

Nijednom riječju nije spomenuo da je novac bio namijenjen Billyju Sloaneu. Dao sam mu slijepljene novčanice.

– Vaš novac – rekoh. – Čini se da tako nećemo riješiti problem. Smislio sam nešto drugo.

Medford odgurne uzroke do ruba stola.

– Nešto novo? – pitao je zainteresirano.

Pogledao sam inženjera. Medford me shvatio i zamolio ga da izađe:

– Tajnoviti ste, Tiger, – rekao je radoznalim glasom. – Govorite! Kakav ste plan skovali?

– Morate mi pri tom pomoći.

– Ako zahtjev ne prelazi granice mojih mogućnosti, dobivate zdušnu pomoć. To se razumije. U mojem je interesu da Watson nestane iz ovoga kraja. Najbolje bi bilo, dakako, da bude isključen zauvijek. Imam mnogo zlata koji bi se moralo prevesti u Santa Fé. Ali dok Rory Watson švrlja okolicom, kola ne mogu krenuti. Moram čekati.

– Upravo obrnuto – rekoh.

Medford me zadubeno pogledao.

– Jesam li dobro čuo, poručniče? – pitao je. – Zašto bih riskirao? Radi se o zlatu!

– Ne morate riskirati. Međutim, Rory Watson mora vjerovati da činite upravo to.

Pokraj inženjerove kućice bila je rudarska kantina. Odatle je dopirala takva galama da je Medford srdito otvorio prozor i viknuo:

– Prokletstvo, zar ne možete biti tiši? Imam važan dogovor!

Galama se stišala.

– Odvoze prazne boce – reče Medford. – I dovoze pune. Ti su ljudi žedni kao pustinjski pijesak. To ne možete zamisliti. No da, rad u jamama nije lak. Dakle, što je s prijevozom zlata?

– Morate objaviti da transport kreće u Santa Fé – rekoh.

Toga trenutka ušao je šerif Stafford.

– Gle, svi smo na okupu! – reče Medford pozdravljajući se sa šerifom.

– Ovaj put nisam smio izostati – osmjehivao se šerif. – Osim toga, ljudi tamo napolju moraju misliti da se transport organizira kako valja. Dolazak nas dvojice djeluje službeno.

– Prema tome, radi se o lažnom prijevozu? – ređe Medford.

– Tako otprilike zamišlja Tiger – reče šerif.

– Da bi sve bilo uvjerljivo, organizirat ćemo istodobno dva transporta. Trebalo bi da Rory Watson vjeruje kako ga želite prevariti, Medford. Jedan će transport krenuti bučno, s jakom pratnjom. Drugi tiho, kradom, okolnim putovima. Zatim treba pronijeti glas da je zlato upravo u tim kolima.

Medfordu se ozari lice.

– Zamisao nije loša – rekao je zadovoljno. – Razumljivo, Rory Watson vrebat će drugi transport, pogotovo ako pratnja ne bude jaka.

– U tom pogledu olakšat ćemo Watsonu posao – osmjehnuo sam se. – Imate li pri ruci kartu?

– Imam – reče Medford oduševljeno i izvadi iz ladice kartu.

Promatrali smo glavnu cestu za Santa Fé i sporedne putove koji su vodili kroz Dark Hills. Medford je upro prst u jednu točku.

– Tu je jednom napao – rekao je.

– Jest – reče šerif promatrajući kartu. – To je križanje u blizini omanjega klanca. Tu je Watson napao i Reda Skinnera, rančera koji je upravo prodao stado. Dočepao se lijepog plijena.

– Mjesto je kao stvoreno za prepad – reče Medford.

– Kola mogu proći? – pitao sam.

– Uzet ćemo manja kola – odgovori Medford. – Dvopreg će svladati uspon.

– Kako zamišljate ostalo? – pitao je šerif.

– Ta bi kola pratila tri čovjeka – rekoh – ako ne računamo vozara. Ostali se ne smiju vidjeti. Oni će se sakriti u kolima. Kola su, naravno, pokrivena. Kočijaš i pratnja ponašat će se tako da Watson ne mora odmah zapucati. Pustit ćemo ga da priđe.

– U redu – reče Medford zadovoljno. – To bi moralo uspjeti. Slažem se s prijedlogom. Kada bi kola krenula?

– Možete li sve pripremiti do prekosutra?

– Naravno!

Stafford je odjednom nervozno podigao glavu. Propuh je smotao kartu. Otvorilo se prozorsko krilo.

– Uvijek se dogovarate pokraj otvorenih prozora? – gundao je Stafford. – I kad se radi o ovakvim stvarima?

– Do vraga, nisam ga dobro zatvorio – ispričavao se Medford. – No ne brinite se. Napolju je takva galama da bi se jedva mogla, razabrati koja naša riječ. Što se toga tiče, potpuno sam miran.

– Lijepo – reče Stafford.

Medford zatvori prozor.

Kad se uvjerio da je to zaista dobro obavio, rekao je:

– Sutra je moj veliki dan!

Medford izvadi iz ormara bucu viskija i natoči čaše.

– Moramo se kucnuti – rekao je. – Sutra se vraća moja kćer Mabel.

– Imate kćer? – rekoh.

– Da. Upravo je navršila dvadeset i jednu – ponosno će Medford. – Bila je na školovanju u Bostonu. Majka joj je, na žalost, umrla u porodu. Sada djevojka dolazi kući, k ocu.

Kucnuli smo se.

– Za sretan povratak – reče Medford.

III

Kočija se zaustavila kao i uvijek ispred Medfordova hotela. Izašlo je pet putnika, tri muškarca i dvije žene. Na jednoj od njih se odmah vidjelo da dolazi iz istočnih gradova. Bila je mlada, jedra i gipka. Veliki šešir, ljupko lice, bujna smeđa kosa i uzak struk privlačio je poglede.

Alan Medford dočekao je putnicu raširenih ruku i sav sretan odvezao je kući. Čekao ju je pred hotelom puna dva sata.

– Mabel!

– Tata!

Zagrljaj je trajao dugo.

– Dodi, Mabel, idemo odmah na ranč! – govorio je Medford. – Sve je spremno. Drugi put ću ti pokazati što je sve u gradu naše. Ovaj hotel, na primjer, banka i još ponešto. Ali sada nemamo vremena. Idemo kući!

Mabel Medford je to odgovaralo. Bila je upravo omamljena srećom ponovnog viđenja. Zacaklenih očiju sjela je pored oca i kola su odmah krenula, ispraćena mnogim pogledima građana Plumvillea.

– Zgodna djevojka – reče Barnes mljackajući jezikom. – Mislim, ovaj, ta bi bila pravi broj za jedinca moga oca.

– Prste k sebi, Spencer – reče mu Stafford i udari ga po ramenu. – Mislim da te stari

Medford nije unio u svoje planove. Ti mu ne bi udvostručio imetak.

– Hja, zna se kako je to kod bogatih – gunđao je Barns, još uvijek zagledan prema izlazu iz grada. – Bit će tako, ne bude li drukčije. Dođe neki popišanac i pokvari ti sve lijepe račune.

– Medford je najbogatiji čovjek nadaleko i naširoko – reče Stafford. – Htio bih vidjeti toga popišanca. To sigurno nećeš biti ti, Spencer.

– Polako, polako, šerife – šaljivo će Barnes. – Jest da je Medford i bogat i moćan, ali ipak s Roryjem ne može izaći na kraj.

Stajao sam pokraj šerifa i promatrao što se zbiva oko nas. – Rory Watson nije samo Medfordov problem – rekao sam. – Ponajprije je naš. Govori li se u gradu o sutrašnjem transportu zlata?

Barnes se nasmijao.

– Sve je u redu! – reče Barnes. – Šerif je tajnu povjerio svojoj punici i možete se kladiti da to sad svi znaju.

Stafford pljune u pijesak.

– Ne blebeći, Spencer – promrsio je.

– Nisam li u pravu, šerife? – cerio se Barnes. – Bio sam prisutan. Točnije rečeno, stajao sam u predsoblju.

– Obavijestio sam nekoliko »dobrih prijatelja« – reče Stafford. – Kao što je bilo dogovoreno.

– Važno je jedino da vijest dopre do ušiju Roryja Watsona – rekoh. – Svejedno je na koji način i čijom pomoći. Naravno, nikako ne smije posumnjati da se radi o namještaljci. Inače je čitav trud uzaludan.

– Siguran sam da Watson ima svoje ljude koji ga obavještavaju o svemu što želi znati – rekao je Stafford.

– Ja nisam tako siguran – rekoh. – Samotnjak najradije radi sam. Snyder je mrtav i nastala je velika promjena. On je imao ljude koji su radili za njega i davali Watsonu informacije.

– Tko kaže da se oni sada ne brinu o Watsonovim interesima? – mrmljao je šerif. – Da nema pomagače, u to me nitko ne može uvjeriti. Previše je dobro obaviješten. Dokaz su njegove dobro planirane akcije.

Unatoč kćerkinu dolasku, Medford je našao dovoljno vremena da se osobno brine o spremanju klopke za Roryja Watsona. U rudniku se radilo punom parom. Kako bi se i kod rudara izbjegla svaka sumnja, odlučeno je da se zaista tovari zlato.

Kola su najprije odvezena na Medfordov ranč, gdje ih je nekoliko najpouzdanijih ljudi istovarilo.

Da bi sve djelovalo uvjerljivije pokrivena kola sam trebao pratiti ja. Bio sam svjestan toga da ću za Roryja Watsona biti najbolji i željeni cilj.

Sutrašnji smo dan očekivali sa stanovitom napetošću. Bankovni službenici su ustanovili da se glas o planiranom prijevozu zlata pronio gradom. To je potvrdio i Spencer Barnes na svojim obilascima. Prijevoz zlata bila je glavna tema razgovora. Jedni su tvrdili da je Alan Medford nerazuman. Drugi su

opet govorili da je odvažan čovjek. Treći su mu prebacivali bezobzirnost jer stavlja na kocku živote svojih ljudi, ali svi su se složili u tome da se Rory Watson našao pred izazovom.

Šerif Stafford pobrinuo se za pratnju koja je djelovala neustrašivo. Ona je trebalo da eskortira kola broj 1. Ljudi su bili naoružani do zuba. Ja sam morao jašiti uz mala kola. U njih je Alan Medford sakrio tri odvažna kauboja, momke koji su uživali veliko povjerenje.

Tako je došao veliki dan. Dan koji će proteći sasvim drukčije od zamišljenog. Ništa se od našeg plana nije ostvarilo. Rezultat je na kraju glasio: 1:0 za Roryja Watsdona.

X

Ustao sam rano i izišao. Na ranču sam sreo Mabel Medford. Upravo je uzjahivala plemenitoga ždrijepca iz Kentuckyja. Htjela je razgledati očev ranč. Djevojka je bila svjesna da se nalazi na svom tlu i posjedu i to ju je ispunjavalo radošću.

– Dobro jutro, poručniče – pozdravila me Mabel veselo i pogledala zadivljeno moga »Blackyja«. – Jašite sjajnoga konja!

– To je moj »Blacky« – rekoh, tapšajući svoga miljenika po vratu. – Nerazdvojivi smo. Svašta smo već zajedno prošli.

– Znači, ne biste ga prodali?

– Kao ni sebe.

– Lijepo rečeno. Ali šteta, odmah bih »Blackyja« kupila za našu staju.

– Tu se ništa ne može učiniti – rekao sam osmjehnuvši se.

– U redu – reče Mabel – ali ako se jednom ipak predomislite, znat ćete kome da se obratite.

Djevojka se vinula u sedlo i odjurila poput vjetra. Promatrao sam kako u velikom luku preskače ogradu i nestaje u daljini.

Pošao sam prema verandi i tamo sam sreo Alana Medforda, koji je upravo izašao da pogleda što radi Mabel.

– Vašu kćer sam jučer vidio u haljini, ali danas me iznenadila u jahačim hlačama – rekoh uz neodređenu kretnju.

– Divlji vražićak, zar ne? – ponosno reče Medford. – Nadao sam se da će je u internatu pripitomiti, no čini se da nisu uspjeli. Medfordova krv! Tvrdoglava je kao ja i tu ništa ne pomaže.

– Kada stižu kola? – pitao sam.

Medford pogleda, na sat. Namrštena čela spremio je debelu napravu u džep prsluka i rekao:

– Otprilike za pola sata. Kao što znate, šerif polazi ravno iz rudnika.

– Što je s pratnjom do ranča?

– U pratnji su moja tri kauboja. Na kratkom putu koji oba transporta prolaze zajedno nema opasnosti. Taj bi zalogaj bio odviše opasan za Roryja Watsona.

Medford se držao naših dogovora.

Kola su se pojavila na ranču prije očekivanja.

»Moja« kola su stala iza kuće, dok je ona druga na prednjoj strani ispraćao sam Medford. Tri žustra kauboja istovarila su

zlato pod upraviteljevim nadzorom i smjestila se ispod platnenoga pokrivaća. Sa zadovoljstvom sam ustanovio da su momci pravi risovi.

Čitavo vrijeme na ranču nisam vidio gotovo nikoga. Alan Medford se pobrinuo da ljudi budu na poljima, tako da možemo nesmetano raditi.

Stafford je još stajao pred kućom, kad su »moja« kola krenula. U zaprezi su bili snažni konji, sposobni da svladaju svaki uspon. Nitko nije mogao vidjeti da u kolima nema sanduka, da su na njihovim mjestima tri spremna strijalca.

Napredovali smo brzo. Jašio sam pokraj kola i fićukao pjesmicu koja bi trebala doprijeti do Roryjevih ušiju.

– No, stari, što misliš, hoćemo li uspjeti? – govorio sam »Blackyju«.

»Blacky« je odgovorio zadovoljnim rzanjem.

Najprije smo išli ravnicom, zatim smo skrenuli prema istoku, prema obroncima Dark Hillsa. Tamo nas je čekao klanac, kod kojega se naš put križa s drugim, koji vodi prema Plumvilleu. Na tom je mjestu Rory Watson već napadao.

Penjali smo se. Konji su usporili. Što smo se više približavali brdima, to sam pažljivije promatrao okolicu. Osjećao sam se kao Roryju Watsonu poslužen na pladnju. Nisam zaboravio njegovu opomenu.

U brdima su put označavale samo duboko usječene koloteči-ne, okružene grmljem i šikarom. Iza svakoga grma mogao je biti sakriven Rory Watson. Svakoga sam trenutka mogao biti na nišanu. Zato sam se gotovo priljubio uz kola, da budem zaštićen makar s jedne strane.

Nigdje nismo sreli nikoga. Kraj je bio pust i kao stvoren za Watsonov posao. Bio sam dapače siguran u uspjeh.

Put bijaše sve strmiji. Konji su vukli sporije. Vozar je štedio životinje. Njihova snaga nam je i te kako mogla zatrebati.

Kočijaš se zvao Jack Patton. Bio je crvenokos kao Irac. Cijelim putem je oštro potezao iz lule kao da je lokomotiva koja će nas dovući na vrh.

Približavali smo se kanjonu. Do njega nam je ostalo možda desetak minuta. Sunce se popelo prilično visoko. Ispod nas se protezala Medfordova zemlja.

Negdje tamo, dolje, jaši sada Mabel. Čudno je što sam se djevojke sjetio upravo sada. Što je ono rekao Alan Medford? Ona je pravi mali vrag...

Stigli smo do klanca i time do križanja putova. Bio sam spreman na sve. Desnu ruku nisam micao s »colta«, dok sam lijevom vodio »Blackyja«.

Brdovit predio pružao je ugođaj divlje romantike. Mjesto na kojem smo se nalazili bilo je kao stvoreno za prepad. Na jednom mjestu put je prolazio tako tijesnim usjekom da nisam mogao jašiti pored kola. Hrabar čovjek je tu mogao zaista lako napasti.

No prošli smo klanac i križanje i ništa se nije dogodilo. Pola sata kasnije bili smo na uzvisini, odakle se put spuštao. Prešli smo malu dolinu sa potočićem i pustili životinje da se napiju. Mi smo prigrizli. Kauboji sakri-

veni u kolima nisu izlazili. Jeli su ispod cerade pateći od nesnošljive vrućine.

Poslije kratkog odmora krenuli smo dalje. Prelazili smo uzvišenja i spuštali se. Oko podneva svladali smo Dark Hills. Pred nama je ponovo bila otvorena ravnica.

Patton me s vozarskoga sjedala podrugljivo pogledavao, ne prikrivajući nestrpljenje.

– Na čemu smo, poručniče? – zapitao je. – Imali smo ugovoren sastanak, je li?

– Aha – rekoh ravnodušno. – Sastanak s Roryjem Watsonom.

– Momak se, međutim, ne pojavljuje.

– Dosad se nije pojavio.

– Ali vi namjeravate ići dalje? Ako mene pitate, to je potpuno besmisleno – reče Patton.

– Zašto?

– Zato što ćemo voziti pašnjacima na kojima ima mnogo Medfordovih kauboja. Rory Watson je imao priliku tamo gore i nije je iskoristio.

– Bit će da je nešto nanjušio – promrsio sam neraspoloženo.

– Tako se čini, rendžer – reče Patton. – Zato predlažem da lijepo okrenemo kola pa natrag na ranč. Zašto da putujemo po mraku.

Iz kola su se začuli glasovi sakrivenih kauboja. Oni su također zahtijevali da se vratimo.

– Ovdje ćemo se podaviti, rendžer. U redu, sve bi se izdržalo, kad bi to imalo smisla. Ali Watsonu se fućka, naša ga šetnja očito ne zanima.

Ljudi više nisu željeli surađivati pa je bilo najbolje da se vratimo.

– U redu – rekoh – Pattone, okrećemo!

Pred očima sam vidio podrugljive grimase Roryja Watsona. Lijepo smo se osramotili! Naš brižno skovan plan potpuno je propao.

U nečemu smo pogriješili, ili je netko od tih tako »pouzdanih« ljudi ipak nešto došapnuo Watsonu i on se, razumljivo, nije dao navesti na lijepak.

Patton izvadi lulu iz usta, pljune i reče dobroćudno:

– Ne smatrajte to osobitom nesrećom, rendžer. Jednom ćete ga ipak ščepati. Bila je to za mene slaba utjeha. Bio sam jako ljut.

Dok su se kola okretla, kauboji su poskakali na tlo i počeli protezati noge. Čitav je trud bio uzaludan i momci su dobrano psovali. Vraćali smo se ljuti i neraspoloživi. Zaustavili smo se da ručamo. U ranim poslijepodnevnim satima prešli smo po drugi put uzak klanac, ovaj put u obrnutom pravcu.

Na Medfordov ranč stigli smo upravo kad su ljudi posvršavali dnevne poslove. Mojim se kaubojima vratilo raspoloženje. Drugi dio izleta bio je ugodan.

U dvorištu smo najprije naišli na Snuffa, pipničara saluna u Plumvilleu, koji je također pripadao Medfordu. Snuff je djelovao smušeno. Nedaleko od njega bio je Alan Medford, okružen skupinom kauboja. Nešto im je govorio. Kad nas je opazio, Snuff se okrenuo i viknuo:

– Gazda, evo ih, dolaze! Vratio se rendžer!

Kauboji su se razmakli, tako da se može prići Medfordu.

– Nešto mi prokleto smrdi – promrmlja Patton i zaustavi zapregu.

Dojašio sam do Medforda i sjašio.

– Što se ovdje događa? – pitao sam. – Roryja Watsona, na žalost, nismo našli.

Alan Medford bio je blijed kao krpa. Zacrvenio se tek kad je počeo vikati:

– Naravno. Dok ste vi bili u šetnji, Watson je oteo moju kćer Mabel!

*

Mislio sam da ne čujem dobro.

Oko mene je vladao žamor i uzbuđenje.

– Oteo je Mebel? – izustio sam. – Kako je to moguće?

– Medford je stiskao pesnice.

– Tiger – rekao je – ja sam čovjek koji poštuje zakon. Ali ako me on ne štiti, moram si sam pomoći. Hajde, momci, ne gubimo vrijeme! Dovedite konje!

– Trenutak! – rekoh.

– Nemamo vremena, rendžer – odmahne Medford.

– Mogu li barem čuti, kako se to dogodilo? – pitao sam oštro.

– Poslije – odgovori kratko Medford. – Čovječe, zar ne shvaćate da se radi o mome djetetu?

Medford me odgurnuo u stranu, no uhvatio sam ga za ručni zglob.

– To vrlo dobro razumijem – rekoh. – Jasno je da ste zabrinuti. Ali najprije bi trebalo ohladiti glavu.

Snuff s već pojavio sa ždrijepcem. Ostali su lovili svoje životinje.

– Mogu mu to ispričati putem, gazda – reče Snuff.

– U redu – složi se Medford. – Zaboravio sam reći da možete jašiti s nama, Yerby.

– Razumije se da idem s vama – rekoh ljutito.

Medford me više nije slušao. Požurio je prema svom konju.

– Kako se to zbilo, Snuff? – pitao sam. – Kako to da ste ovdje? Mislim, morali biste biti u Plumvilleu, u salunu.

– Da, morao bih – reče Snuff i podigne ramena. – Ali ponekad nešto ispadne drukčije nego što čovjek očekuje, rendžer.

U Snuffovu glasu je bilo poruge i htio sam mu oštro uzvratiti, ali kauboji su se već okupili i počela je gužva. I Medford je dojašio na svom žrijepcu.

Počeo je potpuno sumanut pothvat.

Snuffu nisam mogao ništa reći već i zbog toga što je Medford uhvatio za uzde njegovo klimavo kljuse i poveo ga na čelo kolone.

Progurao sam se između kauboja do Snufa i odlučno rekao:

– Htio bih konačno čuti, što se dogodilo! Do vraga, ne nosim zvijezdu zbog zabave!

– Ispričaj mu – procijedi Medford, kad ga je Snuff upitno pogledao.

– To se dogodilo poslijepodne, kad sam vozio prazne boce – poče Snuff.

– Točnije rečeno, morao sam na ranč dopremiti viski i džin. To je, s vremena na vrijeme, moj posao, poručniče. Rudari i kauboji žeđaju, hehe...

– Dalje!

– Pa – nastavi Snuff tromo – vraćao sam se s ranča u Plumville i ugledao sam miss Mabel. Jurila je vraški brzo, eh...

– Ne bi li pričao malko brže, Snuff? – opomenuo sam ga.

– Odmah, rendžer, odmah – mljackao je Snuff. – Strpite se. Kao što sam rekao, jašila je vraški brzo. Ni najmanje ne pretjerujem.

– Netko ju je gonio?

– Gonio? Neee! Zabavljala se.

– Snuff je staro blebetalo, poručniče – reče Medford. – Neka odmori jezik. Bit će jednostavnije da vam ja ispričam ostatak.

– Naravno – rekoh.

I Medford je ispričao sljedeće:

Snuff se, kao što je rekao, vraćao s ranča u Plumville. Sreo je Mabel. Ona je, kao i prijepodne, razgledala naš ranč. Kad je ugledala Snuffa na njegovim kolima, palo joj je na um da posjeti grad, vidi naš hotel, banku i salun.

Snuff se nije protivio. Da bi lakše razgovarali, Snuff je vozio polako a Mabel je jašila pokraj njega. Razgovarali su o poslu u salunu.

Put za Plumville bio je pust. Tada se iz pravca Dark Hillsa pojavio usamljeni jahač.

Činilo se da mu se žuri. Imao je dobroga konja i jurio je kao vihor. Snuff je isprva mislio da jahač također ide u Plumville. Ali uskoro je postalo jasno da će presresti kola. Kad se približio, vidjeli su da mu je lice prekriveno crnim rupcem. Ispod nisko nabijenoga šešira virilo je samo malo čela i oči.

– Do vraga – rekao je Snuff – miss, podbodite konja! Bolji je od njegova i neće vas stići.

– Ali, tko je to? – pitala je Mabel, ne odmičući se od Snuffovih kola.

– Watson! – rekao je Snuff. – Za njegovu glavu raspisana je nagrada od 2000 dolara. Pola svote dao je vaš otac. Klipan harači ovih krajem i vjerojatno je u savezu sa samim vragom. Nitko ne uspijeva pronaći njegovo sklonište. Upravo ga traži Tiger Tex. U planini. A evo gdje se pojavio! Pred vratima Plumvillea. Jašite, Mabel, jašite!

– Ne pada mi na pamet – rekla je Mabel odlučno. – Zaradit ću 2000 dolara!

– Ludi ste – rekao je Snuff očajavajući. – Hajde, još možete pobjeći! Ja mogu nastaviti put, ja ga ne zanimam.

Međutim, Mabel se nasmijala i izvukla revolver.

– Neka samo priđe! – rekla je odlučno.

Maskirani jahač je prišao.

– Bacite tu igračku! – izderao se na Mabel. Zatim je rekao Snuffu: – Ne miješaj se u ovo, stari. Inače ćeš imati rupu u glavi prije negoli nabrojiš do tri. Dižite ruke! Oboje!

Jahač je imao »colt« u ruci. Okrenuo ga je prema Mabel.

– Mudrije bi bilo da vi podignete ruke, Watson! – reče Mabel oštro. – Inače biste mogli osjetiti što može moja igračka!

No maskirani jahač izbio joj je metkom oružje iz ruke. Mabel je kriknula. Brzo je okrenula konja i dala se u bijeg, ali bilo je kasno. Watson je uhvatio uzde njezina konja i podrugljivo se nasmijao.

– Watson – rekla je bijesno – vi se usuđujete na imanju moga oca...

– Upravo zbog njega dopuštam si ovo zadovoljstvo – reče podrugljivo maskirani jahač. – Dobro je što ste me odmah podsjetili na njega. Ovaj pijani krčmar odnijet će mu moju poruku. Vaš je otac dao tisuću dolara za ucjenu, i zbog toga će ispaštati. Za svaki dolar sada tražim deset, inače nema slobode za njegovu kćer. Ima vremena tri dana, jasno? I nemojte misliti da se šalim. Ne bude li novac u ponoć trećega dana kod Klimavoga kamena na mjestu zvanom Hunkyjeva stijena bit će zla. Medford nikad više neće vidjeti kćer, mislim živu. Reci to svom gazdi, stari. A vi, djevojko, jašite sada sa mnom, bez opiranja. To će za vas biti najzdravije.

Mabel se pokorila. Nije bilo izbora.

Snuff je mogao samo promatrati kako Rory Watson s Mabel odmiče prema Dark Hillsu, gdje očito ima sklonište koje nitko nije uspio otkriti.

Snuff je okrenuo kola i odjurio natrag na Medfordov ranč. Došao je bez daha, nekoliko minuta prije mene i kauboja.

Alan Medford je jedva saslušao Snuffov strašan izvještaj i odmah je pozvao kauboje da zajedno krenu u potjeru za Roryjem Watsonom.

– Sada znate što se dogodilo, Yerby – završio je Medford i zamišljen pognao konja.

– Mislite li da ćete s ovako velikom potjerom uspjeti nešto učiniti? – pitao sam ga. – Medford, Rory nas neće pustiti da mu razgrnemo gnijezdo. Kao da ste zaboravili tko mu je talac.

– Prokletstvo! – škrgutao je Medford. – To je točno. Ali ako Mabel ostane bez jedne jedine vlasi...

– Budite razumni, Medford – rekoh – i dajte da razmislimo o tome što treba učiniti. Bliži se sumrak i uskoro nitko neće vidjeti niti prst pred nosom.

– Čovječe, zar mislite da ću dopustiti da moja kćer ovu noć bude u rukama tog razbojnika? – viknuo je Medford, rumen u licu. – Nikad i nikako! Potrebna joj je moja pomoć. Jašimo dalje!

Medford ponovo podbode konja.

IV

Snuff odavno nije igrao ulogu vodiča. Uz najbolju volju nije mogao pokazati, kamo je Rory Watson odveo Mabel Medford. Na čelu je ostao Alan Medford. Uskoro je bilo jasno da je njegov cilj Hunkyjeva stijena.

Ta je stijena dobila ime po tome što je u njezinu podnožju od odronjenoga kamenja poginuo kauboj Hunky.

Na tom mjestu nalazio se takozvani Klimavi kamen, čudan plod igre prirode. Kamen je bio visok oko četiri metra, a težio je nekoliko tona. Gornji dio bio je zaobljen poput buzdovana. Ležao je na podšiljenom dijelu i

čovjeku se činilo da bi ga mogao prevrnuti tako reći dodirom. Ali gromada je tako stajala od pamtivijeka. Dok su u tom kraju obitavali Indijanci, oko Klimavoga kamena ispredale su se mnoge priče i bajke.

Da bi spasio kćer, Alan Medford morao je za tri dana na tom mjestu položiti deset tisuća dolara. Bio je to veliki novac čak i za njega.

Moj dobri »Blacky« imao je iza sebe zaista velik put i nestrpljivo je frktao nozdrvama. Ni ja nisam bio zadovoljan. Bio sam potpuno uvjeren da je potjera uzaludna. Watson sigurno nije namjeravao čekati Medforda kod Klimavoga kamena večeras.

Ali »Blackyju« i meni nije preostalo ništa drugo nego da sudjelujemo u besmislenoj igri.

Zagonetka, zašto Rory Watson nije bio u klancu, riješila se sama od sebe. Smislio je nešto bolje: »sastanak« s Mabel Medford.

Vrijednost zlata koje je trebalo da se preveze našim kolima prelazila je doduše 10.000 dolara, ali Rory je znao što se gdje može uzeti.

Preostajalo je još pitanje, gdje je i kako procurila tajna? Možda se izdajica nalazi među Medfordovim ljudima. Taj čovjek radi ili za novac ili zbog straha. Ta je sumnja nalagala dvostruki oprez.

Upravo kad se spustila noć naišli smo na kola broj 1, koja je pratio šerif Stafford. Naravno, i on se vraćao. I nije bio osobito začuđen kad je saslušao priču.

– Medford – rekao je – možete si uštedjeti trud. Upravo dolazim s područja prema kojemu ste krenuli. Nigdje nema žive duše.

– Svejedno – ustrajao je Medford. – Pročešljat ćemo sva brda, pretražiti svaku rupu, svaki zakutak. Naći ćemo Watsona. Bog mu neće pomoći!

– Ha, lijepo – reče Stafford, kiseo u licu. – Pri ruci vam je poručnik. Ja se vraćam u Plümville. Gradu je potreban šerif.

Uskoro smo ga izgubili iz vida.

Kola su krenula prema Medfordovu rudniku.

U tami se teško jašilo, no mi smo nastavili potragu. Katkad je pothvat bio upravo vratolcoman. Da bi trud imao ikakva smisla, predložio sam da pročešljavamo dio po dio. Možda nas slučaj dovede i do Watsona.

Medford se nije protivio mojoj zamisli. Podijelio sam kauboje u tri skupine. Svaka je dobila svoj dio puta i momci su počeli pročešljavanje.

Išli smo spremni za sukob. Međutim, ništa nije ukazivalo na to da se Rory Watson sakrio baš tu. S jednakim uspjehom mogli smo ga tražiti na Južnom polu.

Pretraživanje, okupljanje, dijeljenje i ponovno pročešljavanje, sve je to zahtijevalo mnogo vremena. Ljudi su gunđali i Medford je polako shvaćao što od njih zahtijeva. Počeo je uviđati jalovost truda.

Razumljivo i shvatljivo je bilo uzbuđenje oca koji je izgubio kćer i njegova spremnost da slomi vrat, samo da je otkrije. Većina ljudi bi na njegovom

mjestu reagirala kao i on. Ali na kraju je i Medfordu bilo jasno da tako nećemo postići ništa.

Pred nama su bila valovita, tamna brda prekrivena šikarom. Iznad nas bile su zvijezde. Kauboji su morali održavati vezu dovikivanjem.

— Ako je Watson i bio negdje u blizini, odavno je odmaglio — rekoh Medfordu.

Medford je u nemoćnom bijesu stiskao pesnice.

— Ne predajem se! — ustrajao je stari tvrdoglavac. — Ako ga nađemo, bit će obješen na licu mjesta!

Preostalo mi je da slegnem ramenima. Medford je dobro znao da nema pravo na linč. Opasnost da to učine njegovi ljudi činila mi se malo vjerojatnom.

Bila je gotovo ponoć kad smo se približili Klimavu kamenu. Pročešljali smo veliko područje i ljudi su bili umorni. Vođa kauboja upozoravao je da je ljudima potreban odmor. Medford je na kraju bio prisiljen da odobri noćno logorovanje.

Prikupljeni su suvarci i naložena je vatra. No ustanovljeno je kako u žurbi nitko nije pomišljao na to da se ponese hrana. Konji su bili žedni.

Kauboji su negodovali. Postavili smo straže i polijegali gladni i umorni.

Uzdahnuo sam, umotao se u pokrivač i legao pored svoga »Blackyja«, malko postrance od ostalih. Zaspao sam istog trenutka. Kad sam se probudio, odmah mi je bilo jasno da sam u nevolji. Osjećao sam jak stisak na vratu. Stiskali su me nečiji prsti.

*

Otvorio sam oči i ugledao crnim rupcem prekriveno lice i odsjaj noža.

Snažno sam se trgnuo i odmaknuo se dovoljno daleko da me promašio. Ali prsti su mi još stezali vrat.

Vikati nisam mogao. Gubio sam dah. Napadač je bio snažan kao medvjed. Svi su mu pokreti bili vješti i brzi. Unatoč slabom svjetlu činilo mi se da sam ga već negdje vidio, i to ne samo kao sjenu onu večer kad je u moju sobu bačen kamen.

Vatra je dogorijevala. Naokolo su hrkali kauboji. Što je sa stražarima? Vjerojatno i oni spavaju.

Tada je »Blacky« snažno zarzao i zatoptao. Watson je tiho opsovao i pokušao me ubosti. No uspio sam ga pesnicama udariti u trbuh tako, da je natraške odletio u grmlje.

Htio sam ga uhvatiti, no naletio sam na pospanoga Medforda.

— Što se događa, Yerby? — pitao je.

— Watson! — viknuo sam. — Tu je Rory Watson!

— Watson? Gdje?

Odgurnuo sam Medforda i bacio se u grmlje, tamo gdje je maločas nestao Watson. Ali noć je bila tamna i više ga nisam mogao naći.

Medford je vikom uzbunio čitav logor. Kauboji su poskakali na noge. Pojavili su se i stražari.

— Ne može biti daleko — vikao je Medford. — Pretražite okoliš! Ljudima je zapovijedio

da me slušaju. Zapaljene grane koristili smo kao baklje. Potraga je počela iznova. Ljudi su se probijali kroz trnovitu šikaru. Medford je psujući zazivao Watsona. Nazivao ga je kukavicom i tražio je da se bori s njim.

– Dođi ovamo, Watsone! – derao se. – Dođi ako nisi kukavica! Na ovoj zemlji nema mjesta za obojicu; jedan je prekobrojan! Dođi! Obračunat ćemo se!

Ali Rory Watson nije prihvaćao izazov.

Kad smo se vratili u logor, Alan Medford našao je na svom pokrivaču prijeteće pismo, napisano jednakim nezgrapnim velikim slovima kao ono što je meni ubačeno u hotelsku sobu:

MEDFORD, NEĆETE ME UHVATITI!

POTRAGA JE UZALUDNA! ŠTEDITE GLAS!

KĆER MOŽETE DOBITI JEDINO KAD U PONOĆ

ZA TRI DANA POLOŽITE NOVAC PODNO

KLIMAVOGA KAMENA.

AKO RENDŽER POKUŠA DA ME TAMO UHVATI,

VAŠA ĆE KĆER BITI MRTVA!

RORY WATSON

Dok smo mi pretraživali okolicu logora, Watson je u miru stavio papir na Medfordov pokrivač!

Momak mi je počeo zaista imponirati. Preda mnom nije bio običan protivnik. Utoliko je bila veća moja želja da s njim jednom odmjerim snage, i da ga pobijedim.

Pokušao me ubiti. Lukavo je izabrao pogodan trenutak. Momak mora da je hladnokrvan i ima zaista čelične živce.

Nitko se više nije mogao smiriti. Medford se nije mogao pomiriti s činjenicom da je otmičar njegove kćeri u blizini. Bojao sam se da ne učini nešto, što bi djevojci moglo štetiti. Zadnja Watsonova rečenica upućivala je na to da je spreman djevojku ubiti čim se osjeti ugroženim.

– Što da radimo? – pitao me Medford zabrinuto. – Recite nešto, Yerby!

– Na vašem bih mjestu najprije prikupio 10.000 dolara – rekao sam.

Medford me promatrao kao da ne vjeruje svojim ušima.

– I to mi vi savjetujete? – pitao je zdvojno.

– Da. Prikupite novac, no nije rečeno da ćemo ga Watsonu i dati. Imamo tri dana vremena. Dotle se može svašta dogoditi.

U mojoj glavi počeo se rađati novi plan, ali o njemu još nisam htio govoriti.

Kad sam pročitao Watsonovu poruku, počeo sam sasvim drugačije razmišljati. Bilo je sigurno da je najbolje pokleknuti i ponašati se tako kao da je Watsonov zahtjev prihvaćen.

Nad čistinu gdje smo logorovali spustilo se blijedo jutro. Alan Medford kao da je ostario. Djelovao je bolesno. Zabrinutost za sudbinu djeteta nagrizala mu je živce. Bio je nemoćan i bijesan. Kad bi mu Rory Watson dopao šaka, ubio bi ga bez razmišljanja.

Konji su žeđali i prava je sreća bila što se Snuff sjetio nekoga potočića nedaleko od logora, bolje reći maloga vodotoka u vododerini. Prvo smo se mi na-

pili bistre vode, a zatim smo napojili životinje.

Raspoloženje ljudi je bilo vrlo loše. Varka s prijevozom zlata nije uspjela. Potjera također. Watson nam se neprestano rugao.

Ogledao sam se naokolo. Razbojnik je negdje sakrio Mabel Medford, možda baš u našoj blizini. Može se dogoditi da u povratku prođemo pored skrovišta i ne otkrijemo ga.

– Tamo prijeko nalazi se Hunkyeva stijena – rekoh Medfordu. – Ako nemate ništa protiv, razgledao bih to mjesto.

– Mislite da to ima smisla? – promrmljao je Medford.

– Tko zna, možda ima – rekao sam i krenuo.

Hunkyjeva stijena nadvisivala je Klimavi kamen i uzdizala se strmo prema sivom nebu. Iznad nje kružilo je nekoliko grabljivica, koje su na vrhu vjerojatno imale gnijezda. Činilo se da je stijela sasvim blizu, no da podnožja sam jašio dvadeset minuta.

Okoliš je bio divlji, kamenit. Hunkyjeva stijena bila je išarana pukotinama i rascjepima. U nekima se lako mogao sakriti čovjek tako dobro da ga nitko ne vidi.

Sišao sam sa sedla i pustio »Blackyja«. Preko gomile kamenja popeo sam se do Klimavoga kamena. Isprva me taj naziv čudio, no kad sam vidio kako ta gromada počiva na vršku koji bi mogla obuhvatiti dva čovjeka, složio sam se s tim da je naziv prikladan.

Podnožje na kojemu je počivao Klimavi kamen stvaralo je dojam da je obrađeno ljudskom rukom. Možda su se tu nekad prinosile žrtve ili su se održavali neki indijanski kultni obredi, što je sve davno zaboravljeno. Podnožje je nalikovalo na stol, na koji se može ostaviti omot s novcem.

Od Klimavoga kamena do Hunkyjeve stijene bilo je najviše deset koraka. U međuprostoru nije bilo ničega osim odronjenoga kamenja. Prostor oko stijene bio je pregledan i lako se kontrolirao. Čovjek koji bi se sakrio u nekoj raspuklini mogao je oružjem suzbiti svaki pokušaj približavanja.

Naravno, i čovjeka koji bi donio novac mogao je ustrijeliti poput prerijskoga zeca. Stupica se ovdje nije mogla postaviti. Priroda je radila za Roryja Watsona. Morao sam ponovo priznati da Watson zna što i kako radi.

Dobro sam upamtio svaku pojedinost. Bilo je to važno za stvaranje pametnog plana. Bio sam pri odluci da sljedeći potez izvedem na tom mjestu prekosutra u ponoć.

Napravio sam također malu skicu. Htio sam Hunkyjevu stijenu razgledati izbliza, pogotovu stranu koja je okrenuta prema Klimavu kamenu.

No tek što sam se približio jednoj raspuklini, iznad mene se začulo sumnjivo praskanje. Pogledao sam gore. Odronjavalo se kamenje, među kojim je bilo i velikih komada, koji su me mogli samljeti kao što su jednom Hunkyja.

Skočio sam u zaklon. »Blacky« je zarzao i također se sklonio.

Kad se prašina slegla, oprezno sam provirio iz raspukline. »Blacky« je stajao na kraju kamene gomile. Gledao je prema meni i frktao ljutito i nezadovoljno. Katkad je znao biti opak poput majmuna, no tu sam mu karakternu osobinu davno oprostio.

Postojala je mogućnost da se lavina nije pokrenula sama. Pomislio sam na ono što mi se dogodilo prošle noći, kad sam također mogao izgubiti glavu. Je li me Rory Watson ponovo pokušao ubiti? Ako jest, mora biti u blizini.

Više zaista nisam znao, na čemu sam. Kad sam vidio cedulju koja je bila na Medfordovu pokrivaču, javila mi se sumnja koja mi se, međutim, po bijelomu danu činila besmislenom, pogotovu kad se uzme u obzir važna pojedinost: brazgotina na Watsonovoj ruci.

Watson ju je zaradio kad se prije nekoliko godina uvukao među ljude na Medfordovu ranču. Ako je promijenio izgled i s malo sreće, mislio sam, mogao se i sada umiješati među Medfordove kauboje. U tom slučaju bilo bi jasno, kako uvijek sve dobro zna.

Ali nitko od ljudi koji su sudjelovali u potrazi nije imao brazgotinu na desnoj ruci.

Time dakako nije bila isključena mogućnost da je Watson gore na Hunkyjevoj stijeni i da me obasiplje kamenjem.

Što bi uradio, ako napustim zaklon? Pucao bi? Ponovo bi se poslužio kamenjem?

Do vraga, nisam mogao u stijeni čekati večer!

Osim toga, nisam bio siguran da Rory Watson zaista čuči iznad moje glave.

Fićuknuo sam »Blackyju«. Poslije kratkoga oklijevanja prišao je sasvim blizu. Zaklonjen njegovim tijelom izvukao sam se napolje. Prešao sam preko odrona. Ništa se nije dogodilo. Kamenje nije padalo. Nitko nije pucao.

Možda me već muče priviđenja.

Moj pohod Hunkyjevoj stijeni i Klimavu kamenu trajao je dulje nego što sam zamišljao. Alan Medford i njegovi ljudi čekali su me s nestrpljenjem.

– I? – pitao je Medford.

Watson je dobro izabrao mjesto – rekoh.

Medford ljutito pljune.

– To sam vam mogao odmah reći. Uštedjeli biste trud i vrijeme.

Medford je u međuvremenu ponovo poslao ljude u potragu. Sada su se vraćali. Nitko nije našao nikakav trag. Smrknut i bijesan, Medford naredi da se krene kući. Jašili smo kao vojska u povlačenju.

Međutim, za našega izbivanja na Medfordovu se ranču dogodilo nešto, što me nagnalo na razmišljanje.

Kasno navečer kauboji su kod konjskoga valova opazili lijepoga konja Mabel Medford. Životinja se sama vratila na ranč. Momci su skinuli sedlo i položili ga na stol u Medfordovoj sobi.

Alan Medford pretražio je odmah torbe i razgledao svaki remenčić. U bisagama je bilo sve ono što je Mabel običavala nositi sa sobom. Na remenju ni-

je bilo tragova koji bi upućivali na to da se ždrijebac silom otrgnuo.

– Čudno, čudno – ponavljao je Medford mršteći čelo. – Ždrijebac je skupocjena životinja. Zar će Watson poslati Mabel na ranč pješice?

– Konj bi ga izdao, gdje god bi se s njim pojavio – rekao sam.

Madford se na tu opasku nije obazirao.

– Čini se – mrmljao je – da je Rory Watson namjerno vratio konja.

– Zašto? – pitao sam.

– Možda zato da natukne kako ga moja kćer nikad više neće trebati.

– Ne bih rekao da je tako. Watson hoće novac. I zna da ga može dobiti jedino dok ste sigurni da je vaša kćer živa.

– Kako da budem siguran? – pitao je Medford očajno. – Tko zna, možda je moje dijete već ubijeno.

– Na to ništa ne ukazuje – umirivao sam ga.

– Mislite na to, Tiger – rekao je Medford – da Watson računa s tim kako će Mabel odati njegovo skrovište, čim bi je pustio.

– To je točno – rekoh. – Ali kad Watson spremi u džep deset tisuća dolara, sklonište mu neće biti potrebno. Ja bih na njegovom mjestu odmah otperjao iz Teksasa. Nestao bih u nekom gradu na Istoku ili u Meksiko i uživao. U svakom slučaju, u ovom se kraju ne bih zadržavao više ni jedan jedini sat.

– To zvuči uvjerljivo – gundao je Medford. – I ja bih sigurno tako postupio. Ali vi zaboravljate ono glavno: Mabel. Međutim, hajde, uzmimo da je Watson može držati u skloništu do samoga bijega i pustiti je u posljednjem trenutku.

– Svakako – rekoh kratko.

– Mogao bi također pokušati da je do granice drži kao taoca – reče Medford.

– Svakako – ponovio sam.

– Ali pri tom bi ga ipak smetala – zaključi Medford.

– Jedno zaboravljate – dodao sam. – Rory Watson nije nepoznati otmičar. Ne moramo nagađati, tko je on. Poznat nam je. Za njegovu je glavu raspisana nagrada. Pitam se, zašto zapravo u tim okolnostima uopće stavlja crni rubac preko lica. To je sasvim suvišno. Pogotovu kad pisma potpisuje imenom i prezimenom.

– Da – reče Medford. – U pravu ste. Zaista čudna stvar.

– Rory Watson inače uvijek razmišlja trezveno. Uvijek djeluje promišljeno. Maska se u to nikako ne uklapa.

– Slažem se s vama, rendžer – reče Medford i namršti čelo.

– Htio sam reći kako se Watson ne mora bojati da će ga vaša kćer izdati i reći kako ju je oteo neki Watson. To ionako svi znamo. Prema tome, Watson nema razloga da ubija, ako je dobio zatraženi novac.

– Da, točno – reče s olakšanjem rančer.

Cinjenica da se konj vratio bila je čudna. Sve to govorilo je da Watson drži djevojku negdje u blizini. No to nikako nije mogla biti prednost.

Razmišljao sam o tome cijelim putem do Plumvillea.

U gradu sam najprije posjetio šerifov ured.

Šerif Stafford upravo je skidao s prozora potjernicu sa Roryjem Watsonom.

– Hej – začudio sam se – što to znači, Stafford? Zar ste ga uhvatili?

Stafford mi se smeteno nasmijao.

– Što se događa? – pitao sam začuđeno. – Ima li kakvih novosti?

– Aha – promrsi Stafford, izgužva potjernicu i baci je. – Bojim se da će nas ismijati čitav Plumville. Hihotat će i cijeli Teksas.

– Zašto? – pitao sam začuđeno.

Privezao sam »Blackyja« i zagledao se u šerifa. Zatim sam i sam zbunjen podigao potjernicu:

– Dođite u ured, Tiger – uzdahne šerif. – I čvrsto sjednite. Ono što ću vam reći moglo bi vas oboriti s nogu.

– Prokleto napeto! – rekoh i pođoh za šerifom.

Stafford uzme iz moje ruke potjernicu i ponovo je šutne u kut.

– Roryja Watsona nećemo nikad naći u Dark Hillsu – počne Stafford i spusti se na stolicu.

– Naravno, jer je u međuvremenu oteo Medfordovu kćer – rekao sam kimnuvši glavom.

– Ne zbog toga – promrsio je Stafford. – Watson nije djevojku mogao ni oteti. Nikako! Naprosto zato što je prije dva tjedna obješen u Arizoni.

*

– Imate li malo viskija? – pitao sam, trudeći se da svarim vijest što sam je upravo čuo.

Stafford mi bez riječi doda bocu.

– Mislio sam da će vam biti potreban gutljaj – rekao je. – Ja sam morao popiti dva. Prevrtao mi se želudac.

– Kada ste to saznali? – pitao sam.

– Prije sat vremena – odgovori Stafford. – S poštom iz Santa Féa došla je okružnica. Watson je uhvaćen u blizini granice. Odmah je osuđen i obješen. Svršeno.

– Sada razumijem, zašto naš čovjek uvijek nosi masku! – rekoh Staffordu. – Čovječe, taj iskorištava pokojnikovo ime! Sve se pripisuje Roryju Watsonu. Otkad je izložena potjernica?

– Oko tri mjeseca – reče Stafford. – To jest, četiri ili pet tjedana visjela je potjernica s 200 dolara nagrade. Međutim, poslije toga dogodilo se koješta, što je Alana Medforda ponukalo da odriješi kesu i tiskana je nova.

– Sada mi neke stvari postaju jasnije – rekao sam. – Kladim se da je Rory Watson posljednji put bio ovdje prije tri godine! Ubojstvo Billyja Sloanea, otmica Mabel Medford i druga djela počinjena u novije vrijeme, sve to nema s Roryjem Watsonom nikakve veze! Potjernica što je bila na vašem prozoru navela je nekog lukavog klipana na zamisao da...

– Pitanje je, tko je taj – procijedi Stafford, dosegne bocu i dobrano potegne.

– Hm, o ponešto sam se već spoticao – rekoh. – Nešto nikako nije podsjećalo na Roryja Watsona. Watson je bio vuk samotnjak. Jedno vrijeme je radio jedino sa Snyderom koji je prodavao njegov plijen. Ali Snyder je mrtav.

– Da – reče šerif i ponovo se prihvati boce.

– Da bi počinio sve ono što se u zadnje vrijeme ovdje dogodilo, Watson bi morao imati pouzdanog saradnika u Medfordovim krugovima.

– Da – reče šerif i odgurne bocu.

– Neprestano mi se nametalo pitanje, kako je moguće da momak baš sve zna.

– Sada bi rješenje moralo biti jednostavno.

– Kakvo rješenje?

– Lažni Rory Watson je netko iz Medfordove blizine.

– Netko od njegovih ljudi.

– Tako se čini. Svakako netko, tko može sve saznati.

– Alan Medford nije brbljavac.

– Ali prijevoz zlata netko je svakako odao. Taj je čovjek znao i to da Mabel Medford obilazi ranč.

– Da – klimne Stafford. – Kažem vam, taj je čovjek na ranču. I tamo ćemo ga pokupiti.

– Polako – progunđao sam. – Najprije bismo morali znati, tko je on.

Stafford je razmišljao. Čelo mu se orosilo.

– Upravitelj? – pitao je.

– Nemam pojma – rekoh. – Svi moraju pod lupu. Ali najprije jedno pitanje: zna li netko osim vas da Rory Watson više nije živ?

– Jedino Spencer Barner – odgovori Stafford. – On je upravo u obilasku. Očekujem ga svakog trenutka. Zašto pitate?

– Zato što bih volio da izgladite potjernicu i da je vratite na njezino mjesto. Bilo bi i te kako korisno da lažni Watson to ne sazna.

Šerif Stafford skoči sa stolice i poče zadovoljno trljati ruke.

– Dobra stvar! – govorio je. – Izvrsna! Nadam se da Barnes nije nigdje ništa izbrbljao.

Otprilike deset minuta kasnije Spencer Barnes vratio se u ured i umirio nas je.

– Nije ni bilo prilike da o tome razgovaram – rekao je. – Nitko u gradu nema o tome ni pojma.

Stafford je podigao potjernicu, ovlažio je i izravnao. Malo kasnije bila je na svom starom mjestu.

– I ja sam htio izletjeti iz čizama kad sam čuo da je Watson mrtav – reče Barnes. – Puni sat razbijam glavu pitanjem, tko bi mogao biti maskirani razbojnik.

Stafford odjednom podigne ruku.

– Stoj! – rekao je. – Tu je još nešto. Prilikom napada na banku viđena je brazgotina na napadačevoj ruci!

– Hm, napad je, prema tome, mogao izvesti samo pravi Watson – začuđeno će Barnes. – Stvar se zapetljava.

– Ta brazgotina – rekoh – ne mora biti zapreka u našem traganju. Ona može biti lažna. Budući da je naš čovjek odlučio da igra Roryja Watsona, razumljivo je što je mislio na ta-

kvo obilježje. Brazgotina je isto tako lažna kao i ime!

– Pa, jeste! – s olakšanjem će Barnes. – Neprestano sam mozgao o tome, tko bi u Plumvilleu mogao imati takvu brazgotinu.

– Ostavimo je po strani – rekoh. – Ono što znamo jest sljedeće: stas, hod i oči. Lice nije vidio nitko.

– Što se stasa tiče – počeo je Stafford – čovjek je srednje visine, rekao bih čak i malko viši. Snažan je, okretan i brz, žustrih pokreta.

Barnes je odmahivao glavom.

– Šerife – rekao je – bio sam prisutan kad su ga opisivali bankovni službenici. Oni su rekli da je mršav. Svi su se slagali jedino u tome da je okretan.

Pokušavao sam stvoriti sliku prema svom pamćenju. To mi nikako nije uspijevalo. Nisam se morao prekoravati zbog slaboga pamćenja. Oba puta je bila noć. Vidio sam ga samo kao nejasnu sjenu. To mi nije moglo pomoći.

– Vi ste pravili zapisnike, šerife – rekoh Staffordu.

– Da, naravno. Popisi su u ormaru.

– Dajte ih ovamo!

Stafford je ponovo oživio. Nije morao dugo prekapati po papirima. Začas je izvukao ono što me zanimalo.

Bernes je, na žalost, bio u pravu. Što se opisa tiče, izjave su se međusobno razlikovale toliko da se moglo činiti kako je banku napalo deset različitih razbojnika. A radilo se samo o jednom jedinom čovjeku. No u uzbuđenju svatko je vidio nešto drugo.

– Golo smeće – rekao sam i odgurnuo papire.

– Slažem se – doda Barnes. – Što se mene tiče, nikad nisam ništa držao do tih pisanija.

– Ne preostaje nam dakle ništa drugo – reče Stafford – nego da se držimo Medfordove uže okolice.

Razmišljao sam.

– Što je s izvještajem o Snollyju? – pitao sam šerifa.

– O Busbyju Snollyju? Pismo sam poslao, ali proći će još neko vrijeme prije nego saznamo razloge zbog kojih je Snolly otišao iz čikaške banke.

– Upravo mislim na to – rekoh.

– Morate biti strpljivi, Yerby – dobaci Barnes.

– Ali maskirani je dao Alanu Medfordu tri dana vremena – rekoh nezadovoljno.

– Prekratak rok za odgovor.

– Moramo pokušati da saznamo nešto na drukčiji način.

– Zašto? – pitao je Stafford podižući ramena. – Zar niste htjeli dokazati vezu između Snollyja i Roryja Watsona? Watson je mrtav.

– Da – rekoh. – Možda to više zaista nije potrebno.

– Sigurno – složio se Stafford. – Držimo se radije Medfordovih ljudi. Odjašit ćemo zajedno na ranč, Yerby. Ne gubimo vrijeme!

– Ja ni Medfordu ne bih rekao da je Rory Watson obješen – napomenuo sam usput.

– Zašto? – upita Stafford iznenađeno. – Ne mislite valjda da on igra maskiranoga razboj-

nika? Ta misao bila bi bez glave i repa.

– Pretpostavljam, da i zidovi u njegovoj kući imaju prokleto dobre uši.

Stafford preda Barnesu službu i baci se na svoga konja.

Alan Medford je bio začuđen našim dolaskom.

– Nadam se da mi donosite dobre vijesti – ponadao se. – Je li nađen kakav trag moje kćeri?

– Još nije – morao sam ga razočarati – ali pojavile su se neke pojedinosti, zbog kojih bismo se htjeli pozabaviti vašim ljudima.

– Kako bi bilo da počnemo s upraviteljem? – upita šerif.

– Jeff je s predradnikom na pašnjacima – reče Medford smeteno. – Upravo žigošemo mlada grla.

– Ah, tako – reče Stafford. – U redu. Prošetat ćemo malo vašim rančem.

– Hoćete li prekosutra imati novac? – pitao sam rančera.

– Mislim da hoću – odgovori Medford.

– O tome ćemo još razgovarati – rekoh. – Možda mi padne nešto na um, na što bi Watson mogao nasjesti.

– Ne bih htio ništa riskirati – zabrinuto će Medford. – Deset tisuća dolara velik je novac, ali radi se o životu moje kćeri.

– Krenimo! – požurivao je Stafford nestrpljivo.

– Naći ćete ih kod Silver Creeka – rekao je Medford. – Jašite prema zapadu, za pola sata ste tamo.

– Naći ćemo ih već – dobaci Stafford sa sedla.

Medford je stajao na trijemu i dugo gledao za nama. Po mojem, Rory Watson bi izgledao upravo tako.

Stafford je rekao da to ne bi imalo ni rep ni glavu. Meni se misao nije činila tako nevjerojatnom. Medford je, razumljivo, o svojim pothvatima znao više nego itko drugi.

Razmišljao sam o prijevozu zlata iz njegova rudnika.

Kad sam pojurio za Watsonom one noći u logoru, kad sam bio napadnut, Medford mi se ispriječio na putu.

Ali kad sam išao za lažnim Watsonom, još mi se jedan čovjek ispriječio. Šerif Stafford.

Stafford je jašio nekoliko koraka ispred mene i mogao sam promatrati njegova široka pleća, njegov stas.

Da li bi on mogao biti lažni Rory Watson?

Nehotice sam olabavio »colt«.

Ništa na svijetu nije isključeno. Sumnjao sam doduše da je to bio Stafford, ali ipak – tko mi to može potvrditi?

Pomalo sam počeo osjećati umor. Danima već nisam vidio svoj krevet u hotelu. »Blacky« je također zaslužio malo predaha.

Ali nad našim je glavama visio rok kad se lažnom Watsonu mora predati otkupnina za Mebel Medford. Prekosutra u ponoć kod Hunkyjeve stijene, podno Klimava kamena.

Do vraga, dotle moramo obaviti posao.

Jašili smo prilično brzo. Uskoro smo iz daljine začuli mukanje goveda koje su užarenim željezom žigosali znakom Medfordova ranča. Nadali smo se da ćemo tu naći upravitelja Jef-

fa i predradnika. Njih smo htjeli malo ispitati.

V

Kod predradnika Anthonyja sve je išlo kao podmazano. Kauboji su hvatali junad i prije negoli se živinče moglo oprijeti, već se dimilo ispod užarenoga žiga. Bolno tulenje uzdizalo se do neba. Poslije žigosanja mlada su grla bezglavo jurila, praveći smiješne skokove.

Životinje su bile označene kao vlasništvo Alana Medforda.

U stadu je bilo mnogo junadi. A stado je bilo zaista veliko. Mjesto je bilo pogodno jer je pašnjak presijecao potok koji se spuštao iz Dark Hillsa.

– Dan, šerife! Što vas dovodi ovamo? – pitao je Anthony nabusito. – I rendžer je s vama u šetnji. Ne tražite valjda miss Mabel? Kod nas je nećete naći. Momcima i meni je žao zaista.

– Ne vidim upravitelja Jeffa – rekoh, ogledavši se naokolo.

– On je kod glavnoga stada – odgovorio je Anthony, raskoračivši se i dajući znak da se posao nastavi.

Kauboji kod vatre oborili su životinju i radili spretnim pokretima. Za nekoliko minuta sve je bilo gotovo.

– Rado bismo vidjeli Jeffa – dobaci Stafford.

– Ako morate, jašite lijevo i držite se potoka – odvrati Anthony.

– Hvala!

– O Mabel niste još ništa čuli?

– Nismo, Anthony. Svi bismo morali hodati otvorenih očiju.

– Gazda je zaposlio mnogo kauboja da pročešljavaju okolicu. Ako nađemo Roryja Watsona, nećemo gubiti vrijeme, rendžer – reče Anthony nabusito. – Hajde, momci, dalje!

Stafford dodirne prstima obod šešira i odjašili smo prema glavnom stadu.

– Eto nas – reče Stafford podrugljivo kad smo stigli. – Moj Yerby, čovjek je svagdje okružen životinjama. Razlika je samo u tome što su ove ovdje četvoronožne i što Alanu Medfordu donose lijepe gomile novca.

Jeff je s nekoliko kauboja stajao na obali i marljivo je nešto bilježio u svoju knjižicu. Kad je čuo da smo došli, spustio ju je i pogledao prema nama.

Uočio sam da na desnoj ruci ima rukavicu. Sjetio sam se da sam to vidio i prije. Tada je lijevu rukavicu držao u ruci i zato o tome nisam razmišljao. Sada je lijeva očito bila u džepu. Rukavica na desnoj ruci morala ga je smetati kad je pisao.

– Zdravo, Jeff! – pozdravio je Stafford.

Glavom su mi se počele motati različite misli.

Jeff kao da se nije dao ometati u poslu.

– Što je, šerife? – pitao je kao usput. – Ne zamjerite, vrijeme me tjera i ne mogu s vama ćaskati.

– Uvijek nosite rukavice kad radite? – pitao sam.

– Ako nemate drugih pitanja, rendžer, mogli ste uštedjeti put – odbrusio mi je Jeff, podigavši glavu. – Dakle, što je? Moje rukavice su moj problem.

Javio se Stafford.

– Da – rekao je – točno. Jeffa zapravo nikad nisam vidio bez njegovih rukavica.

Upravitelj je porumenio. Na njegovu čelu pojavila se uspravna brazda. Energično je gurnuo olovku u bilježnicu i zaklopio je.

– Do vraga – rekao je glasno – zar vas dvojica nemate drugoga posla nego da se zanimate za moje rukavice? Bilo bi razumnije da tražite Mabel Medford.

– Upravo to i radimo – otegnuto će Stafford.

Upravitelj ga je nijemo promatrao. Zatim je spustio ruku na kundak revolvera.

Toga trenutka, iza naših leđa netko je oštro povikao. Odmah zatim čula se mukla tutnjava.

– Prokletstvo! – viknuo je Jeff i potrčao je prema konju koji se upravo napajao u potoku. Životinja je uznemireno podigla glavu.

Jeff se bacio u sedlo i mahnuo svoga ždrijepca tako da se u nekoliko skokova našao na obali. Kauboji oko nas podigli su urnebesnu viku hitajući prema svojim konjima.

Kad sam se okrenuo, vidio sam kako nam se približava krdo goveda.

Prigodom žigosanja moralo se nešto desiti. Nešto što je mlade životinje nagnalo u masovan bijeg.

– Stampedo! – viknuo je šerif i potjerao konja.

– Trk, »Blacky«! – viknuo sam.

Pregazili smo potok. Jeff također. Požurili smo za njim. Činilo nam se, da mu je stampedo dobro došao.

Stado mladih životinja gazilo je u divljem trku sve što se našlo pred njim. Životinje koje su ležale pored potoka počele su mukati i kretati se. Bik predvodnik podigao je glavu i stao se prodorno glasati.

Medfordovi kauboji bili su u sedlima. Prihvatili su se lasa.

Situacija je bila prilično opasna. Šerif Stafford pustio je svoga riđana da grabi koliko ga noge nose. Moj »Blacky« stizao ga je s lakoćom. Poslije svega još je imao dovoljno snage za takav trk.

Stoka je također bila vraški brza. Pravo je čudo kakav tempo može postići ta zbijena gomila. No glavna je opasnost u tome što se goveda ne zaustavljaju, već srljaju naprijed.

Starija su goveda prešla potok, i tuleći ubrzavala trku. Stafford i ja bili smo postrance. Jeff je uzmakao još dalje ulijevo.

Zatim smo slijedili Jeffov primjer. Razlog nije bio samo u sigurnosti. Uprkos stempedu nismo htjeli Jeffa izgubiti iz vida. Još nam je dugovao jedan odgovor. Njegovo ponašanje nije bilo zanemarujuće.

Goveda će se možda zaustaviti tek u podnožju Dark Hillsa. Tada će već biti mrak i Jeff bi mogao nestati. Zato je Stafford još jače potjerao konja. No Jeff je jašio izvanrednu životinju.

– Ovako ga nećemo stići – viknuo sam. – Pratite me koliko brže možete. Ja ću ga zaustaviti.

– U redu! – doviknuo je Stafford.

Kad sam mu pustio uzde, »Blacky« je veselo zarzao i pojurio poput vihora.

Stampedo je tutnjao desno od nas. Debeo oblak prašine dizao

se iznad pašnjaka i goveda se u njemu nisu uopće vidjela.

Jeff je odmicao sve dalje ulijevo. Vjerojatno se bojao da stoka ne skrene.

»Blacky« kao da je shvatio o čemu se radi. Sam je uzeo na nišan Jeffa i pomalo smo mu se približavali.

Kauboji su u međuvremenu uspjeli dobiti kontrolu nad stokom i stampedo se smirivao. Opasnost je prošla. Vičući i služeći se svojom užadi kauboji su odvažno nastavljali posao.

Stafford je sve više zaostajao. Ja sam se približavao Jeffu. Kad sam bio dovoljno blizu, viknuo sam:

– Hej, Jeff, kamo? Vrijeme je da porazgovaramo!

Jeff se okrenuo u sedlu.

Vidio sam da je posegnuo za revolverom. I moja se ruka munjevito spustila prema boku. Jeff je vjerojatno uvidio da ću biti brži i zaustavio je konja.

Dva koraka ispred njega stao je i moj »Blacky«.

– Što sve ovo znači, rendžer? – promrsio je Jeff. – Što hoćete?

– Mislio sam da ste bistriji, Jeff – rekao sam mrzovoljno. – Zanimam se za ljude koji imaju brazgotinu na desnoj ruci.

– Brazgotinu na desnoj? Ne razumijem! Ne mislite li valjda da sam ja Rory Watson?! Tako djelujem? Sličan sam mu? Zar niste vidjeli potjernicu u šerifovu uredu?

– Upravo me zato čudi što Rory Watson stavlja rubac preko lica – rekoh hladno.

Na Jeffovu licu opazio sam trzaj.

– Ah, tako – nacerio se. – Lukavo, Rendžer! Vi mislite da Mabel Madford uopće nije oteo Rory Watson. Lukavo!

– Tako bi moglo biti, zar ne, Jeff? – rekao sam.

– Dakako. Kakva šteta što nemam brazgotinu na desnoj ruci! Inače, priznajem, makar je Alan Medford moj gazda, takvu bih ptičicu imao rado u kavezu.

Jeff skine rukavicu. Ni traga od brazgotine.

– Rendžer, svatko ima svoje navike. Ja uvijek nosim rukavicu na desnici. Priznajem, možda je to glupo, ali nikad nisam pomišljao da bi to moglo biti tako sumnjivo.

– Kako dugo ste kod Medgorda? – pitao sam.

– Više od deset godina. Kad sam došao k njemu, imao sam nešto više od dvadeset. Radio sam kao pomoćnik tadašnjega upravitelja Toma Davida. Kad je Tom umro, postavljen sam na njegovo mjesto.

– Tada ste sigurno poznavali Busbyja Snollyja – rekoh kao usput.

– Staroga Snollyja? Naravno. Poznavao sam ga kao svoj džep.

– Bio je sposoban čovjek, zar ne?

– I te kako. Sve je imao u malom prstu. Čitavu banku je imao u svojim rukama.

– Zapravo je čudno što je čovjek takvih sposobnosti htio ići u Plumville, zar ne, Jeff?

– Čudno? Zašto? Medford ga je dobro plaćao. U Chicagu je bio običan činovničić. Ništa više. Tko zna koliko dugo bi mu trebalo da se probije do boljega mjesta. Ovdje je bio šef. Nitko

mu nije sjedio na glavi. jedini pretpostavljeni bio je Medford.

– Da li je imao rodbinu?

– Samo mlađega brata u Chicagu. Ali ni žene ni djece, ako ste na to mislili. Ništa ga nije držalo na Istoku: Činilo mi se da se u Plymvilleu osjeća sasvim dobro.

U međuvremenu stigao je Stafford.

Serif je pogledao Jeffovu golu desnicu i osmjehnuo se.

– Bez zamjeravanja, Jeff – rekao je. – Ali moramo provjeriti svaku sitnicu.

– Da, vidim – reče Jeff i navuče rukavicu. – To s Mabel zaista je neugodno. Ne bih htio biti u Medfordovoj koži.

– Ja također – uzdahne Stafford. – Međutim, ni u svojoj se koži ne osjećam najbolje, vjerujte mi Jeff.

Jeff slegne ramenima i odjaši.

– Raspitao sam se kod njega o Busbyju Snollyju – rekoh šerifu.

Ispričao sam mu, što sam čuo.

Stafford me sa zanimanjem slušao. Podigao je obrve i upitao:

– I što ste zaključili?

– Čini se da je Snolly bio častohlepiv čovjek. Jedan od onih koji žele iskoristiti svoje mogućnosti.

– To ne govori ništa protiv njega – promrmlja Stafford.

– Preveliko častohleplje nije vrlina – rekoh. – Billy Sloane mi je ispričao ponešto... Kakva je šteta što su mu zauvijek zatvorili usta. Možda bi koješta došlo na vidjelo.

– Što je pričao?

– Nešto o Busbyju Snollyju i Roryju Watsonu.

Šerif se iznenadio. Međutim, odmah se smirio.

– Ah, Yerby – rekao je – te stare priče, bile one istinite ili ne, sada nam ne mogu pomoći. Kao što znamo, Rory Watson je obješen. Čovjek s kojim imamo posla je netko drugi.

– Točno – rekoh. Ali smrt Billyja Sloaneja nije bila besmislena. Htio mi je pokazati Watsonovo staro skrovište. Zato je ubijen. Prema tome, siguran sam da lažni Rory Watson koristi istu rupu. Siguran sam također da, na tom mjestu ne bismo našli samo dio njegova plijena, već i Mabel Medford.

Stafford značajno fićukne.

– Hm, Tiger – mrmljao je – u tom svjetlu priča je drukčija. Prokleto zanimljivo. Jedino ne shvaćam, takva je tu veza s Busbyjem Snollyjem.

– On je Roryju Watsonu priskrbio to sklonište i tamo ga je neko vrijeme skrivao.

Stafford me promatrao otvorenih usta.

– To nisam znao – rekao je. – Snollyja sam držao poštenjakom.

– Možda je radio pod prinudom – rekoh. Možda mu je Rory Watson prijetio smrću.

– Svakako moguće. Ali spomenuli ste pretjeran ponos, Tiger. Objasnite mi to malo.

– Spomenuo sam častohleplje. Pretjerano častohleplje. Mislio sam kako nije isključeno da je Snolly mogao imati i neke novčane koristi. Da mu je Watson plaćao usluge.

Oblak što ga je podigla stoka krenuo je prema nama.

– Mičimo se odavde – reče Stafford. – Kašalj ne pomaže razmišljanju.

– Razmišljati o Busbyju Snollyju – rekao sam. – Gdje je on mogao imati skrovište? Ako ga otkrijemo, našli smo i Mabel Medford. – A moramo je naći.

VI

U Plumville smo se vratili po mraku. Ali o odmoru nije moglo biti govora.

Spencer Barnes dočekao nas je sa značajnim iznenađenjem. Dok smo bili odsutni, u šerifov ured došao je čovjek s našim što bi moglo biti i te kako važno. Našao je mamuzu sa čizama Mabel Medford.

Bila je to skupa ženska mamuza. Barnes ju je odmah poslao na Medfordov ranč. Alan Medford prepoznao ju je na prvi pogled. Pripadala je njegovoj kćeri.

Nalaz je uzbudio staroga rančera. Bio je razapet između zlih slutnji i nade. Smirivao se mišlju da bi mamuza ipak mogla pokazati put prema mjestu gdje se nalazi oteta djevojka.

Da li je lažnom Roryju Watsonu omakla pogrešaka? Ili je Mabel iskoristila priliku da odbacivanjem mamuze pokaže put kojim ju je vodio otmičar?

Barnes je vjerovao u tu mogućnost.

– Mabel je vraška cura – govorio je oduševljeno. – Traganje moramo početi od mjesta gdje je mamuza nađena. Čitava okolica mora se temeljito pretražiti. Siguran sam da ćemo uspjeti.

– Gdje je mamuza nađena? – pitao sam.

– Četvrt sata daleko od Srebrne šume – odgovorii Barnes.

Stafford je bio iznenađen.

– Zar tamo, Barnes?

– Da – odgovorio je pomoćni šerif. – Da li to znači nešto osobito?

– Možda – reče Stafford i pogleda prema meni. – U Srebrnoj šumi nalazi se stara lovačka koliba Busbyja Snollyja!

Taj me odgovor podigao sa stolice.

– Snolly je imao lovačku kolibu? – pitao sam nestrpljivo.

– Da. Bio je strastven lovac, ali zbog posla u banci nije imao mnogo slobodnoga vremena. U šumu je odlazio samo nedjeljom i na praznike. U svakom slučaju, sklepao je kolibu i koristio ju je kad je bio u lovu.

– Mislim – rekoh – da smo riješili zagonetku. Gotovo sam siguran da me Jimmy Sloane htio odvesti do te kolibe.

– Vjerojatno – rekao je Stafford.

– Ne gubimo vrijeme – rekao je Barnes. – Da nađem nekoga tko bi me zamijenio, pa da pođem s vama?

– Polako – rekoh. – Nećemo nagliti. Lovačka koliba je sigurno zatvorena. Netko ima ključeve. Taj čovjek može se uvijek pojaviti. Ako je lažni Watson odveo Mabel Medford u to sklonište i tamo je drži, mora imati pouzdanika.

– Tko bi to mogao biti? – pitao se Stafford.

– Snollyjev nasljednik – rekoh. – Novi direktor Patt.

– Aha – promrsi Stafford.

– Prema tome, morali bismo najprije posjetiti Patta.

– Jeste – potvrdio sam. – Pomalo počinjem vjerovati da je ključ čitave te gadne priče u banci.

– U redu – reče Stafford – što još čekamo?

Patt je stanovao u Ulici Keeler, nedaleko od molitvenoga doma. U čitavoj ulici bio je samo nekoliko kuća sa obje strane. Dalje se pružala ledina.

Stafford mi je rekao da je u istom stanu živio Busby Snolly. Radilo se o nekoj vrsti službenoga stana. Kuća je, kao i još neke u gradu, pripadala Alanu Medfordu.

Medford je bio najbogatiji i najmoćniji čovjek u čitavu kraju. Njegovo ime i njegov novac nalazili su se posvuda.

Nos se nije mogao gurnuti ni u jedan lokal a da ne zapne o ploču s njegovim imenom. Čak ako je negdje i nije bilo, svatko je mogao biti siguran da je i tu Medfordova karta u igri.

Utoliko je lakše bilo zamisliti, kako se taj čovjek osjeća u borbi protiv fantoma. Jer maskirani neznanac bio je nalik upravo na fantoma: nedohvatljiv i neuhvatljiv i k tome rugalica.

Kad smo krenuli u Ulicu Keeler bilo je oko pola deset navečer. Drvene kuće su ličile na zdepaste kocke. Negdje je cvilila usna harmonika. Iz daljine je dopiralo zavijanje divljih pasa.

Stafford je pokucao na vratima u prizemlju, Unutra je još bilo svjetlo.

– Doma je – rekao je pri tom. – To pojednostavljuje posao.

No šerif je morao ponoviti kucanje. Tek tada začulo se povlačenje papuča po podu. Vrata su oprezno odškrinula. Bila su osigurana lancem. Stanovnici kuće bili su oprezni.

– Tko je? – pitao je Patt.

Prepoznao sam ga po glasu.

– Šerif – odgovorio je Stafford odsječno. Moram vam postaviti nekoliko pitanja.

– Vi ste, Stafford? – čudio se Patt. – Mora li to biti danas?

– Mora. Ne možemo čekati.

– Pričekajte trenutak.

Vrata su se priklopila i lanac je skinut. Patt se pojavio pred nama u noćnom ogrtaču i papučama. Bilo je očito da je htio leći.

Gledao nas je nepovjerljivo zacakljenim tamnim očima. Na mršavu licu vidjela se uznemirenost. Ne, Pattu se nikako nije svidjelo što ga je šerif smetao u to doba noći.

– 'Bro večer, Patt! – pozdravi šerif. – S rendžerom Ricom Yerbyjem vas ne moram upoznavati, zar ne?

– Već sam ga upoznao – odgovori Patt neljubaznim glasom. – O čemu se radi, Stafford? – Imao sam težak dan. Što to ne bi moglo pričekati do sutra?

– Masu stvari moramo obaviti još danas, Patt – odgovorio sam umjesto Stafforda. – Radi se, na primjer, o Mabel Medford, kćeri vašega gazde. Ili mislite da bi se i to moglo odgoditi?

Pat podigne obrve.

– O tome se radi? – rekao je i konačno je zatvorio vrata iza nas. – Ali nemam pojma što bih ja mogao učiniti...

– Vidjet ćemo – reče Stafford. – Vi imate ključ lovačke kolibe, zar ne?

Pattov je pogled lutao od jednog do drugog.

– Kakvo je to pitanje? – gunđao je. – Naravno da je ključ kod mene. Međutim, čitavu vječnost nisam bio tamo. Alan Medford ne da nikomu da predahne. On je sam vječno u lovu, ali na dolare.

– Dajte nam ključ – zahtijevao je Stafford.

– Što će vam, do vraga? – opirao se Patt.

Ponovo nas je naizmjence pogledavao. Izraz lica mu se naglo promijenio. Bio je istovremeno i začuđen i uzbuđen.

– Ključ! – rekoh oštro.

– Slušajte, rendžer... Ključ imam samo ja. Krivo gadate. Osim ako mislite da...

– Ključ! – ponovio sam mirno i ošinuo ga hladnim pogledom.

Patt je konačno oživio. Požurio je u stan. Stafford i ja bili smo mu za petama, da mu ne padnu na pamet gluposti.

Patt je ušao u spavaću sobu i počeo rovati po različitim ladicama. Lice mu se izdužilo. Bio je sve više uznemiren.

– Recite, Patt, nema ga, je li tako? – mrmljao je šerif.

– Prokletstvo, tako je – ljutio se Patt. – Ne mogu to objasniti.

Glavom mi projuri jedna misao.

– Da li je moguće da je ključ ukraden?

– Naravno da jest – odgovorio je Patt.

– Niste li ga uvijek držali ovdje u kući?

– Nisam. Nosio sam ga nekoliko dana sa sobom jer sam se nadao obećanom odmoru. Madford mi je rekao...

– Recite radije da ste se htjeli sastati s Nancy Culler – prekinuo ga je Stafford, i dodao: – Tiger, ona je pjevačica u Medfordovu salunu. Nije mi promaklo da je Patt guta pogledima. Je li tako, Patt?

Patt je porumenio.

– I što se to vas tiče, šerife? – rekao je zajedljivo.

– U normalnim prilikama baš ništa – reče Stafford. – Ali prilike, na žalost, nisu normalne. Nemojte se truditi, Patt. Vidim da ključ nećete naći. Otvorit ćemo mi kolibu i bez ključa.

– Protestiram! – uzbudio se Patt. – Unutra su neke moje stvari. Ako uništite bravu, može se netko okrasti. Osim toga, čemu sve to? U kolibi nema nikoga!

– Sigurni ste? – pitao sam.

Patt pogne glavu.

– Idem s vama – rekao je. – Zahtijevam to. Na drugo rješenje ne pristajem. To je moje sveto pravo. Sumnjičite me. Da, sumnjičite me da u kolibi držim Mabel Medford. Nečuveno! To je...

– Patt, nitko nije tako nešto rekao – prekinuo sam ga. – Ali slažem se s tim da pođete s nama. Hajde, spremite se. Čekamo još samo Barnesa. On će dovesti naše konje. Za nekoliko minuta možemo krenuti.

– Moram se najprije obući – progunđa Patt i izgura nas kroz vrata.

I ja bih morao psovati. Danima nisam dodirnuo krevet.

Kad je Patt bio gotov, nastavio je tragati za svojim ključem. Tražio ga je sve dok Stafford nije pokucao i zatražio da izađe. U međuvremenu je došao Spencer Barnes i obavijestio nas da zvijezdu sada nosi izvjesni Lody. On će sjediti u šerifovu uredu dok se ne vratimo.

Patt je bjesnio. Izveo je konja iz staje i osedlao ga. Kad smo krenuli prošlo je deset sati. Oko jedanaest smo stigli do Srebrne šume. Jašili smo oštro. Patt je bio vrlo dobar jahač. Da je noć bila svjetlija, do cilja bi stigli ranije.

Srebrne šuma pokrivala je jedan od obronaka Dark Hillsa. Bilo je to dobro lovno područje, kao stvoreno za različitu divljač.

Gusta šuma usporila je napredovanje. Plašini smo divljač. Plašili su se također i naši konji.

Lovačka brvnara nalazila se na maloj čistini.

Barnes je odjednom opazio nešto u travi. Upozorio nas je na to i skočio sa sedla.

S velikom mukom Barnes je potisnuo uzvik koji mu se zamalo oteo. Predmet koji mu je predao svjetlucao je na zvjezdanom svjetlu.

– Druga mamuza! – rekoh.

– Točno – reče Stafford kad sam mu je dao.

Zagledali smo se u Patta. Zavladala je šutnja. Prvi ju je prekinuo Patt.

– Zašto buljite u mene? – rekao je.

– Još pitate, Patt? – promisio je Stafford.

– Jeste, pitam vas – reče Patt.

Stafford je izvukao »colt«.

– Tišina! – ciknuo je. – Sad je ipak jasno da je Mabel u brvnari. I vjerojatno je da nije sama...Nećemo se prerano najavljivati. Patt, ne izazivaj prst koji držim na obaraču.

Patt proguta kletvu.

– Poludjeli ste – gunđao je. – Radim za Medforda, a ne protiv njega. Zašto bih držao ovdje njegovu kćer?

– Razlog je vrlo jasan – rekoh uz osmijeh. – Deset tisuća dolara! Pola života radite za Medforda, i ne vjerujem da ste toliko zaradili.

– Ja sam pošten čovjek – šapne Patt. – Nisam otmičar.

– U redu, Patt – rekoh – ali sad ćemo malo pretresti kućicu.

Sjašili smo. S ruba šume smo promatrali lovačko sklonište Busbyja Snollyja, koje je sada pripadalo njegovu nasljedniku Pattu.

Oružje je bilo spremno. Barnes je ostao kraj konja. Patt nije bio naoružan i išao je između mene i Stafforda, što ga očito nije ni najmanje veselilo. I on je bio napet.

Kad smo se prikrali kolibi, Patt se iznenadio.

– Zapor! – šapnuo je. – Lokot nije zatvoren.

Radilo se o jednostavnom drvenom zasunu, koji se zatvarao lokotom. Njegova zaletka nije bila stisnuta i u brvnaru je mogao ući tko god je htio.

Oko nas je bilo mirno. Nezaključan lokot bio mi je sumnjiv. Sve je nalikovalo na klopku. Tako je mislio i šerif.

Stafford se namrštio i htio je upravo nešto reći, kad je Patt odjednom potrčao prema vratima.

Otvorio ih je prije negoli što smo ga uspjeli u tome spriječiti.

Istoga je trenutka odjeknuo pucanj, Patt je kriknuo i podigao ruke. Uhvatio sam ga i povukao u stranu.

Drugog pucnja nije bilo. Vrata su se njihala na nenauljenim šarkama.

Na Pattovu licu bio je izraz čudnog iznenađenja. Nikako nije mogao shvatiti da je na njega ispaljen hitac. Osjećao je da mu nema pomoći.

– Sa mnom je gotovo – mucao je. Krv mu je tekla iz usta. – Rendžer, kunem se da nemam veze. . .Ne znam tko je unutra. . .I. . .i. . .Nisam. . .

Pattova glava je klonula, oči su se ugasile. Još prije dva sata Patt se nadao da će provesti mirnu noć u svom krevetu. A sada je bio mrtav.

– Prokletstvo! – ljutio se šerif. – Izjurit ćemo te štakore!

Stafford se priljubio uz zid pored vratnica i ispraznio čitav bubanj.

– Napolje! – vikao je. – Van!

Nitko nije odgovarao. Čulo se sam škripanje vrata koja je micao vjetar.

Patt je ležao pokraj naših nogu. U međuvremenu sam opazio konopčić koji je visio s unutrašnje strane vrata.

– Ne trudite se, Stafford – rekao sam i položio šerifu ruku na ramena. – Unutra nema nikoga. Opet smo nasjeli maskiranom razbojniku. Jadni Patt platio je to životom.

Stafford me začuđeno promatrao i pokazivao je mrtvaca.

– Ali, Yerby, niste valjda obnevidjeli? – rekao je. – Do vraga, Patt je ubijen metkom!

– Sigurno. Taj je metak bio namijenjen jednomu od nas. Najvjerojatnije je tako. Obarač je bio vezan uzicom s vratima. Pogledajte! Patt je trgnuo vrata i . . .

– Sto mu gromova! – ljutio se Stafford.

– Možemo mirno ući – rekao sam. – Prilično sam siguran da ćemo naći samo tu razbojničku spravicu.

– A Mabel Medford?

– Vjerojatno nikad i nije bila ovdje.

Psujući sve na svijetu, Stafford zovne Spencera Barnesa. Pattov leš je trebalo natovariti na njegova konja. Zatim smo ušli u kolibu.

Osobitih iznenadenja nije bilo. No ipak. . .

Mabel Medford nismo, doduše, našli, ali smo našli revolver koji je bio postavljen na stolu podešen tako da opali kad se vrata otvore. Ta nesreća snašla je Patta.

Pokraj oružja našli smo ceduljicu s poznatim velikim slovima. Poruka je glasila:

JEDINI PUT DO MABEL MEDFORD
VODI PREKO KLIMAVA KAMENA.
RORY WATSON

Tih nekoliko riječi govorilo je mnogo. Za nas koji smo znali da je pravi Rory Watson mrtav bila je to ujedno prezriva poruga.

– Prokleta stvar – gunđao je Stafford. – Opet nismo došli ni

do čega, osim što je jedan čovjek mrtav. Tiger, to ovako ne može dalje.

– I neće – rekoh. – Prekosutra Alan Medford mora položiti novac.

– Kapitulirat ćete?

– Jeste li ikad čuli da je Tigar kapitulirao? – rekao sam. – Ovaj put imamo posla s tvrdim momkom, tipom koji je namazan svim mastima. Ali jednom će i on pogriješiti, a tada je naš.

– Tako dugo ne možemo čekati – negodovao je Stafford.

– Priznajem da smo mu nasjeli – rekoh jednako loše raspoložen. – Trik s mamuzama bio je prokleto lukav. Nanjušio sam to tek kad sam vidio da brvnara nije zaključana.

– I meni je to odmah bilo sumnjivo – kimne Stafford. – Htio sam zadržati Patta, ali...

– Iznenadio nas je.

– Alan Medford će ujutro razrogačit oči, kad mu javimo da je naš pothvat završio smrću njegova direktora banke – gunđao je Stafford stiščući pesnice. – Otkad sam šerif, nijedan me lopov nije tako zavitlavao!

– Niti mene – dodao je Spencer Barnes. – Sve kao da je ukleto. Kao da je klipan u savezu sa svim đavolima.

Uzeo sam revolver kojim je ubijen Patt i pokazao ga šerifima.

Da li vam je poznato to oružje? – pitao sam. – Dobro ga razgledajte. Možda nam može mnogo pomoći.

Stafford i Barner su razgledali revolver i gundali.

– Takav »colt« ima svaki drugi čovjek u Plumvilleu – govorio je Barnes. – Mislim da je vrijeme za povratak. Moram smijeniti Lodyja. Nije baš bio oduševljen kad je pristao da mi učini uslugu.

– K vragu s Lodyjem! – otresao se Stafford. – Na kundaku su dva zareza. Dva stara, uprljana znaka.

– O tome upravo razmišljam – rekao sam. – To može značiti da je vlasnik ustrijelio dva čovjeka. Netko iz Plumvillea?

Ali oba poznavaoca grada odmahivala su glavama.

Izašli smo napolje i pojahali prema Plumvilleu. Putem smo šutjeli. Barnes i Stafford razmišljali su o revolveru s dva zareza na kundaku, a mučio ih je također mrtvi Patt.

U Plumvilleu smo stali najprije ispred Trussove kuće. Barnes ga je pozvao napolje.

Truss se pojavio raščupan i snen.

– Što je opet? – pitao je. – Gdje gori?

– Opet ćeš uzeti jednu mjeru – reče Barnes skidajući leš s konja. – Najbolje će biti da ga odmah ostavimo ovdje.

Truss je preuzeo leš.

Iznenadio se.

– Pa ovo je... – zaustio je.

– Jeste – prekinuo ga je Stafford. – Nećeš sad valjda držati govor, Truss? Napravi mu pošten lijes. I bez tebe će se uskoro dosta govoriti o pokojniku.

Truss kimne glavom i odnese leš u kuću.

Ispred hotela sam se oprostio od Stafforda i Barnesa. Nadao sam se da ću prospavati nekoli-

ko sati. Od umora sam padao s nogu.

– Neprestano me zaokupljaju ta dva stara zareza na revolverskom kundaku – rekao je šerif na oproštaju. – Morao sam ih jednom vidjeti.

VII

Rano ujutro krenuo sam prema Medfordovu ranču. Htio sam rančera obavijestiti o Pattovoj smrti, kako bih spriječio glupa govorkanja. Međutim, Medforda sam sreo na pola puta. Išao je u grad. U njegovoj pratnji jašio je upravitelj Jeff.

Jeff mi se zlobno smješkao.

Medford je odmah zaustavio konja. Bio je siv u licu. Oči su izgubile sjaj. Duboke brazde odavale su jad i čemer. No Medford je sjedio u sedlu uspravno, uzdignute glave.

– Vjerojatno dolazite s viješću o Pattu – rekao je Medford.

Iznenadio me.

Iz moga pogleda pročitao je kako si ne mogu objasniti činjenicu da već zna što se dogodilo. Zato je iz kaputa izvukao olinjao komad papira i gurnuo mi ga pod nos.

Opet pismo koje sam dobro poznavao! Poruka je bila kratka i sadržajna kao i ostale:

ZBOG VAŠE TVRDOGLAVOSTI NOĆAS JE
UMRO PATT. ZAŠTO NEĆETE SHVATITI
DA ME MORATE SLUŠATI?
JOŠ DANAS
NEKA OTPUTUJE RENDŽER, INAČE ĆE
OTIĆI ZA PATTOM A VI NEĆETE
VIDJETI ŽIVU KĆER.
RORY WATSON

– Patt je dakle zaista mrtav? – reče Medford prebijenim glasom.

– Potvrdio sam bez riječi.

– Kako se to dogodilo?

Ispričao sam ukratko što nas je ponukalo da odemo do lovačkoga skloništa Busbyja Snollyja i kako je došlo do toga da Patt bude ubijen.

Alan Medford je slušao šutke i nije me prekidao. Kad sam bio gotov, rekao je potišteno:

– Taj nas čovjek nadmašuje, Tiger. Više ne mogu ništa riskirati. Pročitali ste što kaže o mojoj kćeri. Moram vas zamoliti da odustanete od gonjenja.

– Kako to zamišljate, Medford? – pitao sam. – Radim po zapovijedi. Imam nalog...

– Nalog vam je dan po mojoj želji – prekinuo me Medford. – Pisat ću vašem pretpostavljenom i sve ću mu objasniti. Radio se o životu moje kćeri. Zar ne razumijete?

– Naravno da razumijem – rekao sam. – Vjerujte da ćemo je izvući.

– Ništa vi više nećete poduzimati – reče rančer odlučnim glasom. – Dosad ste postigli samo to da je Plumville dobio dva leša. Ubijeni su Patt i Billy Sloane, kojega možda i nije šteta. Ali Patt je bio vrijedan suradnik i taj me gubitak jako pogodio. Sada se prije svega radi o mojoj kćeri. Sami ste čitali što gad piše. Ako ne odete iz Plumvillea, djevojka će biti ubijena.

– Prijetnja dokazuje da se razbojnik boji moje potrage – rekoh suhoparno. – Medford, dajte mi još jedan dan. Vaš je rok tek sutra u ponoć.

– Ne dajem vam ni sat, Yerby – reče mračno Medford. Hoću da nestanete iz Plumvillea. Nemojte svojim ostankom ugrožavati život moje kćeri. U sedlu ste, jašite!

Medford me napola molio, napola prijetio. Oči su mu bile pune brige.

U mojoj glavi vrzmale su se različite misli i planovi. Možda bi bilo dobro da prividno poslušam Medforda, ali da odustanem od borbe, to nije dolazilo u obzir.

Sve je kretalo prema dramatičnom kraju. Osjećao sam to, a taj osjećaj nikad nije prevario.

– U redu – rekoh zato Medfordu. – Otići ću iz Plumvillea na vašu odgovornost.

– Razumno – s olakšanjem dobaci Medford. – Žao mi je, poručniče, ali jednostavno niste uspjeli. A sada se radi o životu moje kćeri.

Jeff mi se nacerio.

Medford je potjerao konja.

Promatrao sam kako jašu prema Plumvilleu.

*

Riječ sam održao utoliko što se nisam vratio u grad. Šerif Stafford i Spencer Barnes nisu imali pojma da odsad jašim sam.

Da, sada moram nešto reći o Jimu Brandyju.

Brandy je, dakako, bio nadimak. Kako se zapravo Jimmy prezivao, to u čitavoj okolici nije nitko znao. Jim je imao pecaru i kod njega se pio brendi. To su znali svi.

Jim Brandy imao je trošnu kolibu nedaleko od Medfordova rudnika. Rudari su nedjeljom dolazi hrpimice. Bilo im je do Jimova pića, a njemu do njihovih dolara. Jedna i druga strana bila je zadovoljna.

Do Jima Brandyja mogao sam doći bez opasnosti da izazovem Medfordovu ili razbojnikovu sumnju. Naime, Jimova je straćara bila upravo na mom pravcu.

Jimmyjev dom nije bio veći od lovačkoga skloništa Busbyja Snollyja, ali on mu je dodao kojekakve pregratke i dogratke. Na taj je način povećao prostor, no zdanje više nije ni najmanje nalikovalo na ljudsko obitavalište.

Jedini stanovnik toga graditeljskoga čuda izvanredno se uklapao u okoliš. Jimmy Brandy nije se obrijao najmanje dvadeset godina, niti je u tom vremenu mijenjao odjeću. Tome valja dodati oštar miris brendija kojega je bilo posvuda. Siguran sam da je lako zamisliti kako je bilo kod Jimmyja.

– Zdravo, Jimmy! – pozdravio sam ga i skočio s konja.

»Blacky« je trzao glavom i nezadovoljno frktao. Zatim je negodovao rzanjem. Njemu se nije sviđao zrak.

– Čini mi se da me tvoj ždrijebac ne voli – reče Jimmy i priđe bliže. – Ali ti bi sigurno popio gutljaj, rendžer? Držim da znaš cijeniti plemenito piće.

– Ne zamjeri »Blackyju« – rekoh. – On nije nikad okusio kap iz tvoje pecare. Ali ja nisam mogao otići iz ovoga lijepog kraja a da ne svratim ovamo.

Jimmy Brandy počeška bradu.

– Što, jesam li dobro čuo, rendžer? Odlaziš? – pitao je.

– Odlazim. Po Medfordovoj volji – rekoh s uzdahom. – Rory Watson zaprijetio mu je da će ubiti njegovu kćer, ako ne nestanem. Medford se, dakako, boji te prijetnje.

– Razumijem – reče Jimmy Brandy i ode po svoju splačinu.

Sjeo sam za grubo otesan stol i čekao.

»Blacky« je našao dobru travu i primirio se.

Jimmy se vratio s bocom i čašom.

– Moj si gost, rendžer! – rekao je. – Počašćen sam, Jimmy, ali ne mogu piti sam.

Jimmy kimne i donese drugu čašu. Sjeo je i šutio.

– Prvi slučaj koji nisam okončao, Jimmy! – žalio sam se. – Ali sve je bilo protiv mene. Prošle noći poginuo je Patt.

Jimmy načuli uši.

– Patt je mrtav? – začudio se. – Tko ga je ubio?

– Čovjek na čijem su revolveru dva zareza – odgovorio sam.

– Tko je taj?

– Ne znam – rekoh. – Ali oružje sam našao. Radi se o starom »coltu« s dva zareza na kundaku.

Jimmyjevo sasušeno i neoprano čelo prekrile su bore. Razjapio je usta tako da se vidjelo nekoliko preostalih trulih zubi. Zatim je promrmljao:

– Rado bih vidio taj »colt«, rendžer.

– Potrebno je samo da odjašiš k šerifu – rekao sam ravnodušnim tonom. – Ali Stafford ti tu stvarcu neće prodati. Potrebna mu je kao dokaz. Mora je čuvati dok se slučaj ne riješi.

– Tko govori o kupnji i prodaji! – reče Jimmy otresito. – Otprilike prije šest tjedana nestao mi je jedan »colt«. Do vraga, nešto slično nije mi se u životu dogodilo. Moje je oružje uvijek o mom pasu, a pas ne skidam ni danju ni noću. Ali kad sam se jednoga jutra probudio, moj »colt« nije bio na svom mjestu! Prljava krađa!

Činilo se da mi se osmjehnula sreća.

– Misliš, dakle, da je to tvoj »colt«? – pitao sam Jimmyja.

– Mislim da bi mogao biti – reče Jimmy. – Ali Stafford će misliti da sam je ubio Patta, pogotovo, ako se ustanovi da je oružje moje.

– Neće – umirivao sam Jima. – Patt je, da tako kažem, ubio sam sebe.

– Do vraga, što to znači? Kako...

– Tako što je netko za obarač privezao konopčić i drugi kraj pričvrstio za vrata.

Jimmy Brandy ponovo razjapi usta.

– Aha, sada znam kako se desilo da imate oružje a čovjeka kojemu je pripadalo niste vidjeli – gunđao je Jimmy. – Mislio sam, da se šalite sa mnom.

– Tako je kao što sam ti rekao. Moglo bi biti, Jimmy, da je »colt« zaista tvoj. Na tvom mjestu odjašio bih svakako k Staffordu. Možda se stvar počne odmotavati. Ovako se čini kao da ti netko hoće podmetnuti Pattovu smrt.

– Zar nisam to rekao? – promrsi Jimmy, potegne velik gutljaj i pljune u visokom luku.

– K vragu! – rekao je.

– Maskirani te, čini se, ne trpi – svrdlao sam dalje.

Jimmy Brandy nabroji sve svece kojih se uspio sjetiti.

– Taj čovjek nema savjesti – rekoh. – Danas Billy Sloane sutra Patt, prekosutra možda ti ili Mabel Medford.

– Ah, Billyja sam volio. Momak je znao što je dobra kapljica – jadikovao je Jimmy.

Smrt Billyja Sloanea Jimmyja se jače dojmila negoli sve druge opasne mogućnosti što sam ih spomenuo.

– Malo prije smrti htio mi je Billy Sloane pokazati jednu kolibu – rekao sam. – Sklonište iz starih dana. Bilo je to u vezi s Busbyjem Snollyjem.

Jimmy Brandy raskolači oči.

– Htio vam je pokazati, rendžer...?

– Bilo mu je do one svote s potjernice – rekoh. – Novčana oskudica!

Jimmy Brandy ogleda se naokolo. Htio je biti siguran da smo sami.

– Taj bih novac mogao dići i ja – promrmljao je. – Ali poslije svega što se dogodilo... Billy... Krađa moje pucaljke...

Jimmy Brandy ozbiljno se savjetovao sam sa sobom. Nisam ga pri tom smetao. Mirno sam napunio čašu i potegnuo gutljajem koji bi Jimmyju morao imponirati. Zatim sam se zadovoljno oblizivao po usnicama.

Jimmy se osmjehnuo od uha do uha. Odmah me počastio tapšanjem po ramenu.

–. Rendžer, i vi ste jedan od momaka koji zna što je dobar brendi! – rekao je oduševljeno.

– Mogao bi vraški povećati pecaru, Jimmy – rekao sam oz-biljnim glasom. – Dvije tisuće dolara, čovječe, to je gomila! Zamisli, koliko bi tada brendija proizvodio, i koliko bi zarađivao. U malo vremena postao bi drugi Medford!

Jimmy se nehotice nadme u prsima. U duhu je već sigurno promatrao moćnika Plumvillea.

No tad se odjednom zamislio.

– A Rory Watson? – rekao je, – Umlatit će me.

Tad sam izašao s adutom.

– Nemoguće, Jimmy – rekoh. – Rory Watson više nije živ. Imamo posla s lažnim Roryjem Watsonom!

Jimmy Brandy promatrao me kao da sam utvara. No pomalo je uvidao da govorim istinu.

– Dakle, dobro! – rekao je, dohvatio je moju ruku i snažno me udario po dlanu. – Vrijeme je da i ja vas iznenadim. Odat ću vam nešto, o čemu čak ni Medford nema pojma: Snolly je bio Watsonov brat! Ovamo je došao pod lažnim imenom. Iz Chicaga je otišao zbog Roryja. No Rory je stigao za njim. Nešto ću vam pokazati, rendžer. Ali ne ovdje.

Time je zagonetka sa Snollyjem bila riješena.

Jimmy je nastavio:

– Današnji dan otpada. Nedjelja je. Doći će ljudi iz rudnika.

– Hm – rekoh – ali moramo misliti na Mabel.

– Ja moram ponajprije misliti na sebe – opirao se Jimmy Brandy. – Ne bude li me bilo, bit će to napadno. Moglo bi se dogoditi da odem za Billyjem Sloaneom. Najbolje će biti da čekamo do sutra navečer.

Brzo sam razmišljao. Odvagivao sam sve što je za i protiv. Na kraju sam zaključio da je prijedlog prihvatljiv.

– Koliko traje put? – pitao sam.

– Otprilike dva sata.

Jim me iznenadio.

– U redu – rekoh. – Doći ću po tebe kad se smrači.

Jimmy značajno kimne glavom.

– Staffordu ni riječi! – rekoh. – Neka se čini da sam otišao iz ovoga kraja. To će maskiranoga uljuljati u sigurnost.

VIII

Područje Dark Hillsa pružalo je srećom bezbroj prilika za sakrivanje. Dakako, to je lažni Rory Watson mogao jednako dobro iskoristiti kao i ja.

Kod Jimmyja Brandyja uzeh potrebne zalihe i potražio sam pogodno mjesto blizu vode, gdje bih mogao provesti neprimijećen sljedeća dva dana.

Dobro je bilo što nisam morao loviti divljač. Pucnjevi bi me mogli odati, a ljudi su katkad vrlo radoznali.

»Blacky« je također uživao u mirnom odmoru.

Sretna životinja! Ali u meni je sve jače kopkao nemir. Dijelom se radilo o Mabel Medford, dijelom o posljednjem činu drame. Još malo i zastor će se podignuti.

Nisam se cijelo vrijeme mogao izležavati, pa sam odjahao do Hunkyjeve stijene i usput se pozabavio Klimavim kamenom. Provjerio sam njegovu ravnotežu i proveo neke pripreme.

S mnogo muke dovukao sam do stijene deblo omorike. Popeo sam se na vrh i uz pomoć lasa podigao stablo. Obavivši to, vratio sam se u logor, gdje sam čekao večer. Sa stanovitom napetošću čekao sam susret s Jimom Brandyjem. Kad sam došao u pecaru, Jim me već čekao.

– Zdravo, rendžer – graktao je. – Hoćemo li se najprije okrijepiti?

– Gutnut ćemo poslije, Jimmy – rekao sam mu. – To će nam biti neka vrst nagrade, zar ne?

– Prava riječ! – cerekao se Jimmy zadovoljno. – Odmah ću dovesti »Rosalie«.

Nisam znao da je Jimmy Brandy oženjen. Ali pokazalo se da je »Rosalie« dlakav kostur koji je potpuno pristajao svomu gospodaru. Moj »Blacky« odbio je svaki pokušaj zbližavanja.

Jimmy se uspentrao u sedlo i preuzeo vodstvo. Iznenadilo me što je put vodio pokraj Klimavoga kamena dalje u klanac, na ulazu kojega smo uzalud čekali napad maskiranog razbojnika.

Taj me neuspjeh još ljutio. Tješio sam se nadom da se ovaj put to neće ponoviti.

– Mislio sam da se radi o slijepom klancu – rekoh Jimmyju. – Bio sam siguran da nema izlaza.

– Tako je – odgovori Jimmy kratko.

– U tom slučaju bila bi to čista klopka!

– Strpljenja! – reče Jimmy. – Za četvrt sata sve će biti jasnije.

Pričinilo mi se kao da iz daljine čujem nečiji zov. Glas je bio slab.

Netko je tražio pomoć!

Žena!

– To je Mabel! – rekoh Jimmyju.

Jimmy je kašljucao i zaustavio »Rosalie«.

– Moguće – rekao je. – Glas dopire upravo s mjesta prema kojemu smo se uputili, rendžer.

– Ne gubimo vrijeme! Brže! – rekao sam i stegnuo koljenima »Blackyja«.

– Stoj! Kamo srljate, rendžer? – reče Jimmy očajavajući. – Mislio sam da vas vodim. Ali kako da to radim ako jašem iza vaših leđa?

Nisam smio zaboraviti da »Rosalie« nije prpošna ždrebica kojoj je do trka. Ostarjeloj dami bilo je do mirnoga hoda. Iako me je dozivanje Mabel Medford uznemirivalo, bio sam upućen na Jimmyjevu pomoć. On je taj klanac očito poznavao kao svoj džep.

Stigli smo do kraja klanca, no meni se činilo da se nismo približili mjestu odakle je dozivala djevojka.

– Glas dopire sa stijena – reče Jimmy. – Bez mene to mjesto nikad ne biste našli, pogotovu noću. Ovdje moramo ostaviti konje. Zatim ćemo se malo penjati. Busby Snolly je vjerovao kako je tu naišao na trag zlatne žile. Jadnik, prevario se.

Sad je uloga Busbyja Snollyja u čitavoj igri bila potpuno objašnjena.

Jimmy Brandy pustio je svoju »Rosalie« da bude slobodna. Poveo sam se za njim.

Jimmy se već penjao. Pratio sam ga u stopu.

Bilo otprilike deset sati. Za dva sata Alan Medford mora položiti otkupninu podno Klimavoga kamena.

Zasad mi se najvažnijim činilo da je Mabel još živa. Bio sam uvjeren da lažni Watson najvjerojatnije ne namjerava djevojku predati ocu. Ne bude li ponovo ucjenjivao, zadržat će je da mu bude talac do granice.

Začudilo me kako je mali Jimmy dobar penjač. Znao je za svaku kvrgu i svaku rupu u kojoj se moglo naći uporište. Strm uspon svladavali smo gotovo bez opasnosti.

Glas Mabel Medford bio je sve jasniji. Što smo se više približavali bio sam nemirniji.

– Brže, Jimmy! – zahtijevao sam. – Hajde, brže!

– Polako! – promrsio je Jim teško dišući. – Bilo bi glupo da polomimo vrat baš ispred cilja.

Jimmy je bio miran. Mislio je na 2000 dolara nagrade i nije htio ništa riskirati.

Našli smo se ispred uske raspukline. Jimmy se sa svojim trbuhom teško uvukao unutra. Protisnuo sam se odmah za njegovim petama.

Došli smo u tamnu spilju, ispunjenu vapajima Mabel Medford.

Jimmy Brandy nije bio šeprtlja. Iz prnjavoga džepa izvukao je svijeću i pripalio je. Ničim nije pokazivao da se boji. Ja sam izvukao revolver i bio sam spreman da u hipu zapucam, čim bi se činilo da je to potrebno.

Ali nije bilo potrebno.

Mabel Medford prestrašeno je buljila u svjetlo svijeće. Kad me prepoznala, oteo joj se uzdah olakšanja.

Minule dane Mabel je prevela vezana u toj spilji. Maskirani otmičar joj je začepio usta, no toga se djevojka uspjela osloboditi i počela je dozivati pomoć.

– Tko vas je oteo? – pitao sam nestrpljivo, dok sam rezao spone.

– Ne znam – rekla je Mabel. – Na licu je imao crn rubac. Samo sam ga takvoga vidjela. Čini mi se, međutim, da mi je poznat njegov glas.

Djevojka je trljala ručne zglobove.

– To se i meni činilo – promrsio sam. – Znate li da vaš otac mora za dva sata platiti 10.000 dolara otkupnine?

– Dobri tata! Kad bi se to moglo spriječiti! Nitkov će s tim novcem odmagliti. Prije sat vremena bio je ovdje. Donio mi je hranu. Tada sam vidjela... Opazila sam...

– Što ste opazili? – požurivao sam.

Djevojka je drhturila. S mukom se pribrala. Sada, kad joj se činilo da je opasnost minula, živci su popustili. Bila je to razumljiva posljedica napetosti i očajanja minulih dana.

– Vidjela sam – nastavila je Mabel – da ima nešto na desnoj ruci. Neku mrlju. Mislim da je nečim oponašao brazgotinu pa se to zamrljalo.

– Mi već znamo da se ne radi o Roryju Watsonu – rekao sam. – Rory Watson je obješen.

Jimmy Brandy se odjednom uznemiri i poče gunđati.

– Ali – zamuckivao je – ako je Rory Watson mrtav, do vraga, vrijedi li nagrada? Morala bi vrijediti. Ali na kraju neće biti isplaćena, čovječe! Kako sam to...

– Od glavarine nema ništa, Jimmy – rekoh, potapšavši ga po ramenu. – Ali sasvim sam siguran da Alan Medford neće škrtariti. Vašom je zaslugom spašena njegova kćer.

Jimmy Brandy nadme prsa i ustoboči se ispred Mabel Medford.

– Čuli ste što je rekao rendžer? – mrmljao je. – Nadam se da to nećete zaboraviti. I da ćete to ponoviti pred ocem.

– Jimmy – rekoh – bilo bi dobro da Mabel otpratiš kući. Ja vas ne mogu pratiti daleko.

– Zašto? – pitao je Jimmy.

– Nije jasno?

– Ne!

– Imam sastanak kod Klimavoga kamena. Razumiješ?

*

Tko je maskirani? Tko je u Plumvilleu čitavo vrijeme igrao na kartu čovjeka koji je obješen?

Želja da to saznam, da s razbojnikova lica strgnem crni rubac, bila je jača čak i od želje da ga privedem pravednoj kazni.

Bio sam nestrpljiv.

Približavao se trenutak konačnoga obračuna.

Na izlazu iz klanca oprostio sam se s Mabel Medford i Jimom Brandyjem. Krenuo sam prema Hunkyjevoj stijeni.

Na nebu se pojavio uzak mjesečev srp. Slabašna blijeda mjesečina obavijala je vrhove krošanja poput paučine.

Pustio sam »Blackyja« da grabi koliko mu dopušta vid. Nismo imali mnogo vremena. Ako hoću izvesti plan koji sam za-

mislio, moram do Hunkyjeve stijene stići prije neznanca.

»Blacky« je bio sjajan.

Skrenuo sam da bih se stijeni približio s druge strane. Neznanac je bio lukav, i morao sam biti oprezan.

Do Hunkyjeve stijene stigao sam malko prije pola dvanaest.

»Blackyja« sam sklonio u grmlju. Bio sam siguran da će biti miran i da ga nitko neće otkriti.

Krenuo sam prema mjestu koje sam ranije odabrao.

Izdaleka sam začuo pucketanje suvaraka u šikari. Zatim sam ugledao veliku sjenu u pokretu. Kad sam se oprezno približio, vidio sam da je preda mnom konj. Trenutak kasnije znao sam da je Medfordov.

Djevojčin otac je dakle već tu. Nije mogao dočekati zadano vrijeme.

Možda je Alan Medford htio ostaviti novac i odmah otići? Za njega bi to bilo najrazumnije, i meni najdraže.

Međutim, morao sam računati s tim da će Alan Medford pokušati uhvatiti neznanca.

Ako to maskirani opazi, ako ustanovi da mu je postavljena zamka, možda će nestati netragom. Mabel je, doduše, oslobođena, ali meni se činilo i te kako važnim da lišim slobode njezina otmičara.

Lijevo od mene ocrtavao se Klimavi kamen, zdesna se ustobočila Hunkyjeva stijena. Na nju sam se morao popeti.

Po danu sam dobro razgledao tu gromadu i pri slaboj sečini lako sam našao pravo mjesto.

Bio sam jako napet. U sljedećih petnaest minuta završiti će velika igra.

Jedino mjesto gdje me maskirani sigurno nije očekivao nalazilo se gore, na stijeni. Odatle sam ga mogao zaskočiti.

Kad sam se popeo do polovice visine bio sam u ravnini vrha Klimavoga kamena. Tu sam u jednom procjepu sakrio deblo omorike.

U procjepu sam mogao sigurno i čvrsto stajati. Širina je bila dovoljna da se okrećem i baratam sa stablom.

Ali još je trebalo čekati.

Uskoro sam kraj Klimavoga kamena ugledao čovjeka. Postavljao je na podnožje paketić. Bio je to Alan Medford, nesretni otac koji još nije znao da je njegova kćer oslobođena.

Alan Medford donio je novac.

Ogledao se na sve strane i nije odlazio.

Do vraga, zašto se ne miče? Što čeka? Što Medford namjerava učiniti?

Dok god bude rančer kod Klimavoga kamena, lažni Rory Watson se neće pojaviti.

Privezao sam laso točno u sredini omorike. Namjeravao sam je oprezno postaviti tako da jedan kraj počiva u stijeni, a drugi na vrhu Klimavoga kamena.

Dužina lasa bila je dobra. Ruke sam zaštitio rukavicama i trudio sam se da radim bez šuma.

Podno mene stajao je Alan Medford. Bilo je očito da ništa ne vidi i ne čuje. Svu je pažnju posvetio najbližoj okolici. Nije pogledavao uvis. Ako je lažni

Rory Watson stigao, sigurno prati Medforda.

Omča lasa bila je točno na sredini između jedne i druge stijene. Zahvaljujući rukavicama mogao sam pustiti da uže klizi. Pomalo se stvarala mogućnost da se bacim na maskiranoga, tiho kao panter koji skače s drveta na svoju žrtvu.

Medford je još uvijek stajao na svom mjestu. Činilo se da zaista čeka ucjenjivača.

To bi moglo pokvariti moje račune.

Mjesec se polako penjao sve više i više. Nebom su putovali oblaci i na trenutke su ga prekrivali. Ispod mene bio je mračnije i slabo sam razabirao što se dolje događa.

Medfordov ždrijebac postao je nestrpljiv. Počeo je rzati. Ili je to bio znak da se netko približava?

Medford se ukočio. Zatim je koraknuo u stranu i nestao je s vida negdje u podnožju Hunkyjeve stijene. Vjerojatno je ušao u neku od brojnih raspuklina.

Medford je dakle zaista namjeravao vrebati neznanca.

Nisam se varao i u sebi sam psovao. Medfordova prisutnost otežavala je akciju.

Na dnu popuzine netko je koračao. Kamenje je škripalo ispod čizama.

Koraci su bili spori, beskonačno spori. Zatim su utihli. Kao da ih je progutala noć.

Neznanac je čekao... Htio je biti siguran da mu ne prijeti klopka. Bilo je petnaest minuta poslije dvanaest.

Neznanac je sigurno čuo Medfordova konja i to ga je nagnalo da bude oprezan. Pohlepa za novcem gonila ga je prema Klimavu kamenu. Ali najjača je bila bojazan da izgubi život.

Ucjenjivač se negdje sklonio i čekao je. Imao je vremena. Mnogo više negoli Medford ili ja.

Znao je ujedno kako u takvim slučajevima čekanje brzo razjeda živce.

Odjednom se javio muški glas. Dopirao je iz pravca odakle ga nisam očekivao.

Glas je bio miran i oštar:

— Medford, jesi li tu?

Medford je počinio veliku pogrešku — odgovorio je:

— Da, Watson, tu sam... Dođi... Jesi li doveo moju kćer?

Jasno sam čuo zapinjanje oružja. I to je učinio Medford.

Došljak je odgovorio gromoglasnim smijehom.

— Medford, to nije tako uglavljeno — rekao je. — Kćer će ti se vratiti, ali prije hoću svoj novac! Budeš li me ovdje ometao, nećeš je nikad više vidjeti. Za to sam se pobrinuo. Prema tome, nestani!

Medford je glasno opsovao.

Ponovio se podrugljiv smijeh.

Medford se našao u ćorsokaku i činilo mu se da nema izlaza.

Sada sam mogao vidjeti neznanca. Bez straha je koračao po kamenju s revolverom u ruci. Cijev je bila uprta u Alana Medforda koji je stajao meni nasuprot, također s oružjem u ruci.

Neznanac je pošao prema njemu. Meni je bio okrenut leđima.

Niti Medford nije opazio kako sam se pojavio na samom

rubu raspukline u stijeni. Oba su muškarca bila uzbuđena i jedan je pazio na drugoga.

Medford je ostavio novac na drugoj strani Klimavoga kamena. Vidio sam krajićak paketića.

Neznanac je vjerojatno također pogledao prema tome mjestu.

– Medford, miči mi se s puta! – zahtijevao je.

Držeći Medforda na nišanu počeo se maskirani približavati novcu.

– Baci oružje, Medford – zapovijedao je – ako ti je mio život kćeri!

Medford ga je poslušao.

– Tako valja – rugao se protivnik.

U tom trenutku bio je na mjestu koje mi odgovaralo. Odrazio sam se od stijene i stuštio se u dubinu. Nekoliko sam trenutaka lebdio između neba i zemlje, da bih se sručio ravno u leđa maskiranoga razbojnika. Od udarca bi morao pasti. Ostalo je bila malenkost.

Ali Alan Medford, na žalost, nije bio dovoljno priseban. Događaji su ga iscrpili. Kad je ugledao kako iz visine pada tijelo, prestrašeno je kriknuo.

Bilo je to dovoljno da se neznanac okrene i da shvati opasnost.

Maskirani je skočio prema Klimavu kamenu, zgrabio je paketić s novcem i zapucao. Da je imao vremena gađati, bio bih sigurno pogođen. Ovako sam poletio dalje prema Medfordu. Tresnuo sam u Klimavi kamen.

Činilo mi se da sam smrskao sve kosti. Napola onesviješten čuo sam buku i strašan krik.

Kad sam otvorio oči, vidio sam da Klimavi kamen leži poprijeko odrona. U padu je dohvatio ljudsko tijelo. – Rendžer... Rendžer! – vikao je Medford i drmao me. – Do vraga, čovječe, odakle...?

– Sve ste pokvarili – izustio sam, pokušavajući da se pridignem. – Ako sam polomio rebra, vi ste krivi.

– Nebesa, nisam mogao slutiti...

Začulo se slabašno krkljanje.

– Još je živ! – uzvikne Medford i uspravi se.

Nekim čudom taj je slabi glas i meni dao snagu da se nekako dobijem na noge. Šepao sam prema unesrećenom što sam brže mogao.

Medford mu je strgnuo masku s lica.

– Snuff! – rekao je zabezeknuto.

– Snuff! – ponovi sam. – Pipničar u vašem salunu!

– Zato je danas javio da je bolestan – gunđao je Medford. – Reci, gdje si sakrio Mabel? – viknuo je u lice koje je tako dobro poznavao i koje ga je tako gadno iznenadilo.

Ali Snuff više nije mogao govoriti. Umro je bez riječi.

Brzo sam umirio Medforda viješću da je njegova kćer spašena.

Sve mi se polako bistrilo. Za čestih boravaka na ranču i kod rudnika Snuff je zaista mogao saznati sve što je htio. Sjetio sam se otvorenoga prozora u inženjerovoj sobi. Sjetio sam se razgovora s Billyjem Sloaneom u salunu. Tada nisam slutio da će ga Billy ispaštati smrću.

Izmisliti priču o otmici Mabel Medford Snuffu zaista nije bilo teško.

Sve je Snuff uspio prevariti. Uspijevao je igrati Roryja Watsona, jedino što nije znao da je Rory Watson mrtav.

Plumville će sutra biti i te kako uzbuđen.

Svi su konci vodili u salun. Čak je i pjevačica Snuffu bila korisna. Snuff je bio svagdje, gdje je god mogao saznati nešto, što bi poslije lažni Rory Watson mogao izvesti.

– Ostavit ćemo ga ovdje – reče Alan Medford. – Pobrinut ću se da ga pokopaju. Sada želim jedino vidjeti kćer. Vi, Yerby, također ostajete na ranču. Odmah ću poslati po doktora Shinglera.

– Ne osjećam se najbolje – rekoh – ali kosti su, čini se, na okupu.

Alan Medford mi je pomogao da se popnem u sedlo.

– Jeste li sigurni da su kosti zaista na okupu?

pitao je Medford zabrinuto.

– Potpuno – odgovorio sam – jer osjećam svaku pojedinu.

Kraj

Al Mills:

KOVČEG SMRTI

I

Vraćao sam se iz El Pasa. Bilo je ljeto, sredina ljeta, i sunce je paklenski peklo. Činilo mi se kao da će provriti voda u čuturici, a stetson me jedva štitio od sunčane jare. Konj je koračao pognute glave. Dva osamljenika izgubljena u prostranstvu pustinje.

Razmišljajući o onome što se dogodilo, kako je sve teklo i završilo, mogao sam biti zadovoljan.

Bill Jones više nije postojao!

Zapravo, od njega je ostao samo kostur i ovaj kovčeg koji sam objesio o jabuku sedla. Prazan kovčeg u kojem se prenosio novac.

Kovčeg smrti! Pandorina kutija neugodnih iznenađenja, koja je putovala desecima milja, puna ili prazna, mijenjajući vlasnike.

Priča o tome počela je u Cherryvalu.

* * *

Ako je netko u Cherryvalu bio pošten, onda je to bezsumnje bio Robert Stewart. Ta dobričina, vlasnik tamošnje banke, odudarao je od ostalih građana mnogim kvalitetama što u ono vrijeme bile rijetke u ovom dijelu Divljeg zapada. Vjerojatno je rođen da bi iz dolara napravio dva, da bi pozlatio sve što bi mu dopalo ruku ne služeći se smicalicama, prevarama i drugim nečasnim radnjama da bi stekao bogatstvo.

Od malog nasljedstva, odricanjem i umješnošću brzo je oplodio svaki dolar i nakon nekoliko godina otvorio banku. Nije bio gulikoža. Kamate na posuđen ulog bile su simbolične. Rado je pomagao rančerima i farmerima kad bi zapali u nevolje.

Oni su uzvraćali zahvalnošću i činilo se da Roby doista nema problema. Isticao se plemenitošću, druženjem i vrcavim humorom. Kad bi on u salunu pričao vic, svi smo urlali od smijeha. Svi, ali ne i Bill Jones, također bankar, ali čovjek sa-

svim druge naravi. Pohlapan tip otromboljena lica i trbuha koji se tresao kao mješina.

Nije mogao smisliti Stewarta. Govorio je:

— Pih! To je samo privid. Pravi se da je pošten, a priča se da je u Oklahomi...

Spominjući Oklahomu, iz koje je Robert Stewart došao u ovaj grad, samo je nagovještavao nešto u što ni sam nije vjerovao. Nije imao toliko mašte da bi smislio nešto što bi okrnjilo Robertov ugled.

Ukratko: Jones je pucao od muke što Roby ima sve više mušterija, i ako se to nastavi, morat će zatvoriti banku.

Dugo je razmišljao kako da mu se osveti. Pokušao je mnogo toga. Služio se raznim smicalicama, olajavanjem, ali su ljudi hrlili kao ludi da bi u Stewartovu banku ulagali novac.

Bill Jones se zamislio, probdio je cijelu noć vrteći se u postelji, a zatim ujutro sjeo u poštansku kočiju i otputovao u Fort Thayer.

II

Neprilike se počele onog trenutka kad se u okolici Cherryvala pojavila Mervinova banda. Presrela je već nekoliko poštanskih kočija, opljačkala nekoliko pošiljki koje je Stewart bio uputio u Old Silver da bi se radnicima u rudniku srebra isplatile nadnice.

Doduše, nisu to bile veće svote, ali je bilo očito da uvijek strada samo njegov novac, a Jonesov stigne na cilj bez ikakvih neprilika. U početku je je Robert mislio da se to događa sasvim slučajno. No kad napadi zaredaše, on se duboko zamisli.

Jednog dana svratio je u moju kancelariju i zamišljeno rekao:

— Ne namjeravam, šerife, prigovarati što niste uhvatili Mervinovu bandu i tako spriječili pljačke mojih pošiljaka, ali...

Htio sam mu reći neka se to i ne usuđuje učiniti, pogotovo sam i sâm pucao od muke jer mi se to, moglo bi se reći, događalo ispred nosa. Zato sam zarežao:

— Činim što mogu, gospodine Roby!

Zvao sam ga imenom. Iako sam bio šerif tek nekoliko mjeseci, znao sam procijeniti ljude. Moglo bi se reći da sam se rado družio s tim šaljivčinom, starim neženjom, koji je bio doista izuzetan čovjek. On je kimnuo, sjeo i skinuo šešir. Maramicom je zamišljeno obrisao unutrašnjost šešira i dodao:

— Ne razumijem, do vraga, zašto taj prokleti Mervin pljačka samo moj novac...

— A Jonesov ostaje netaknut — nadopunio sam ga,

što je on prihvatio kimajući glavom.

Da, to je i mene mučilo. Pokušao sam sve što je bilo moguće da slistim tu bandu. Uzalud! Kao da su znali za svaku pošiljku prije nego što je krenula na put i uvijek je dočekivali na drugom mjestu.

Zasjede koje bih postavio, nikad nisu uspjele.

Nijedna potjera koju sam organizirao nije donijela neki rezultat. Mervin bi nestao kao da ga je zemlja progutala.

Vozači i pratioci poštanske kočije, koji bi se prvi našli na udaru, govorili su:

— Pojavio se iznenada, kao da je iznikao iz zemlje! On i njegova zloglasna trojka bili su maskirani. Naredili su da bacimo oružje i odmah tražili kovčeg u kojem se nalazio novac. Zatim bi se brzo izgubili u kamenjaru...

Dok bih ja o tome dobio obavijest, već je bilo kasno da se bilo što puduzme jer sam mogao samo tapkati na mjestu. Nikad nisam pronašao njihov trag!

— Imam prijedlog kako da prekinemo te pljačke! — Stewart me iznenada prekinuo u razmišljanju.

Podigao sam obrve i začuđeno ga pogledao. On potvrdno kimne, zagonetno se nasmiješi i reče:

— Naravno, da bi moj plan uspio, moramo koordinirati akciju!

— Slažem se, ali... sumnjate li na nekog iz grada, Roby?

Umjesto odgovora on se nekako tužno nasmiješi i slegne ramenima.

— Čujte, možda i sumnjam — odvrati. — No ja nisam od onih ljudi koji su u stanju nekoga okriviti bez dokaza. Ovo što ću vam predložiti pokazat će da li sam imao pravo.

Zatim mi je polako obrazložio svoju zamisao.

— U redu, Roby! — rekao sam oduševljen. — Učinit ću sa svoje strane sve što mogu.

III

Nakon toga poduzeo sam sve mjere da bih proveo njegov plan. Najprije sam razglasio po gradu kako će sljedećom kočijom Robert Stewart poslati u Bluebery City 20.000 dolara za isplatu stoke.

— Do vraga — mrmljali se ljudi. — Velik je to novac! Sigurno ćeš s njim poslati i jaku pratnju?

— Na žalost, nemam ljudi — rekao sam žalosno. — Moj pomoćnik je odsutan a ja ne mogu ostaviti grad na milost i nemilost.

Bio je to prvi dio plana, a sve ostalo ovisilo je o Stewartu. On je sljedećeg dana

donio kovčeg, predao ga vozaču i rekao:

– Ovo, hvala bogu, nije linija za Silver City i nadam se da nećete imati neprilike.

– I ja se nadam, gospodine Stewart! – kimnuo je vozač.

Nije to rekao bez razloga, jer je samo kočija za ovaj grad bila izložena Mervinovim napadima.

Začudo, u kočiju je, jedva uguravši svoju tjelesinu, ušao i Bill Jones.

– Hej, zar i vi putujete? – upitao sam debeljka.

Pogledao me sitnim, prasećim očima i zaroktao:

– Zašto ne bih, šerife? Imam posla.

Otpratio sam kočiju i pogledao Stewarta. Stajao je pred bankom i zamišljeno gledao kako odlazi kočija.

* * *

Istog dana poslije podne kočija se vratila.

Vozač me obavijestio da su bili napadnuti kod Seammona i da je Mervinova banda uzela kovčeg s novcem.

– Što? – viknuo sam. – Zar ste ga samo tako predali?

– Nismo, šerife! Imao sam ih na nišanu, a onda se u to umiješao Jones i sve pokvario – odgovori umjesto vozača Westa pratilac kočije.

– Zašto Jones, prokletstvo?

– Što ja znam? – slegne on ramenima pogledavši vozača koji se zbunjeno premještao s noge na nogu. Zatim nastavi: – Ugledali smo ih na vrijeme i ja sam Jacku rekao da nam dolaze u susret i neka bude miran. Zatim sam...

– Pih, da bude miran, a? Željeli ste sačuvati glave! – povikao sam hineći bijes, znatiželjan da čujem priču do kraja.

– Ja sam se, šerife, pravio da spavam. Povjerovali su i tražili od Westa da im preda novac. Onda sam u njih uperio pušku... Bili su iznenađeni, ali...

– Što »ali« – viknuo sam želeći već jednom saznati što se dogodilo.

Pratilac poštanske kočije obliže jezikom suhe usne i nastavi:

– Onda, onda se iz kočije izvukao Bill Jones i naredio im da bace pucaljke. Držao ih je na nišanu, a meni zapovijedio da spustim pušku.

– Ja ću ih otjerati i predati najbližem šerifu! – rekao je. Poslušao sam. Kad sam se sagnuo da uzmem kovčeg s novcem, naredio je da ga ostavim i da nastavimo putovanje.

Nešto mi nije bilo jasno. Tu se mnogo toga nije slagalo. Počeo sam razmišljati za-

VPA	
LASO	Svaki tjedan
EVA	Svakih 14 dana
SUPERSTRIP	Svakih 14 dana
Tom i Jerry	Svakih 14 dana
tnj	Svakog 13. u mjesecu
SIRIUS	Svakog 5. u mjesecu
MAGAZIN	Izlazi povremeno
erotika	Svaki mjesec

što je to Jones učinio. Pitao sam poslije Stewarta što o tome misli. On me začuđeno pogledao pa rekao:

– Očekivao sam tako nešto, šeriše!

– Kako?

Bankar se nasmiješi, slegne ramenima i nastavi:

– Vrlo jednostavno! Jones je već odavno trebao bankrotirati i...

– Bankrotirati?

– Da! No čekao je priliku da zgrabi mastan zalogaj. I kad je dočuo da šaljem u Blueuvery City 20 000 dolara, morao je iskoristiti tu priliku.

Bio sam iznenađen i zaprepašten.

– Hej, to znači...

– Da, ono što ste mislili, šerife! – nasmiješi se on i počne zadovoljno trljati ruke.

Pitao sam se da li je šenuo. Zat se samo tako odrekao tog novca da bi nešto dokazao? Ali, što?

Zavrtio sam glavom. Ne, ništa nisam razumio.

– Ali nije to izveo sam. Tu je bio Mervin sa svojim ljudima, Roby!

– Da, bio je, ali smatram da se Jones i njih riješio.

– Kako? Ne razumijem.

Robert Stewart se nasmiješi. Nikako nije nogao shvatiti da baš ništa ne razumijem. Onda mi potanko sve objasni...

– Znači, slutili ste da to rade po njegovu naređenju?

– Jest.

– To bi značilo da će s Mervinom podijeliti plijen.

– Ne vjerujem! Previše je pohlepan da bi to učinio – odgovori bankar i ostavi me da razmišljam da li je sve teklo po njegovu planu.

* * *

Sljedećeg sam dana krenuo u potjeru za Jonesom.

Najprije sam pronašao Mervina i njegove ljude. Bili su mrtvi, gotovo su ih oglodali lešinari. Sahranio sam njihove ostatke i krenuo dalje.

Moje lutanje i potucanje tim predjelima trajalo je desetak dana.

Kad sam se već želio vratiti, opazio sam konja kojem su iz pijeska virile noge.

Nešto dalje i ono što je ostalo od Billa Jonesa, kojem su lešinari i kojoti očistili kosti. Lobanja je bila poštođenja. S užasom sam okrenuo pogled da ne vidim to iscereno, mrtvačko lice.

Onda mi je sve bilo jasno. Kraj njega ležao je prazan kovčeg. Umjesto novca, u njemu se nalazila tek hrpa bezvrijednog papira. U sredini toga,kad sam se sagnuo da ga podignem, začuo sam bijesno čegrtanje.

Micajući lepezastom, otrovnom glavom, gledala

me čegrtuša. Sve mi je bilo jasno...

Evo, sad se vraćam u grad. Kad stignem, odmah ću portažiti Roberta Stewarta, tog dobričinu i šaljivčinu, da mu otvreno kažem:

— Roby! Nije lijepo što si učinio tom jadnom Jonesu. To je, stari moj, okrutno. Tko bi se to nadao od tebe, koji ni mrava ne bi zgazio. A najmanje da bi posao umjesto šerifa obavile zmije?

TRAG
SERIJA KRIMINALISTIČKIH BESTSELERA U DŽEPNOJ KNJIZI!

Glasovita djela u dostupnim izdanjima svakog 13. u mjesecu, na povećanom broju stranica! »Vjesnikova« biblioteka TRAG opravdava književnu vrijednost trivijalnog žanra krimića!

U PRIPREMI

The Texas Brothers:
VOĐA PLJAČKAŠA

LASO

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 9.360 d, a za šest mjeseci 4.680 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1216, za »LASO«.
Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US$ 17,00 (avionom US$ 20,20), C$ 24,00 (avionom C$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00).
Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).
Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.
Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d.
Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI. 1973.
Rukopisi se ne vraćaju.

broj 361

Superstrip

alan ford

361

cijena 300 d

TERORIZAM

GRUPA

T.N.T.

u riječi i slici!

Naš najčitaniji strip iz pera Maxa Bunkera!

Svakih 14 dana na svim kioscima!